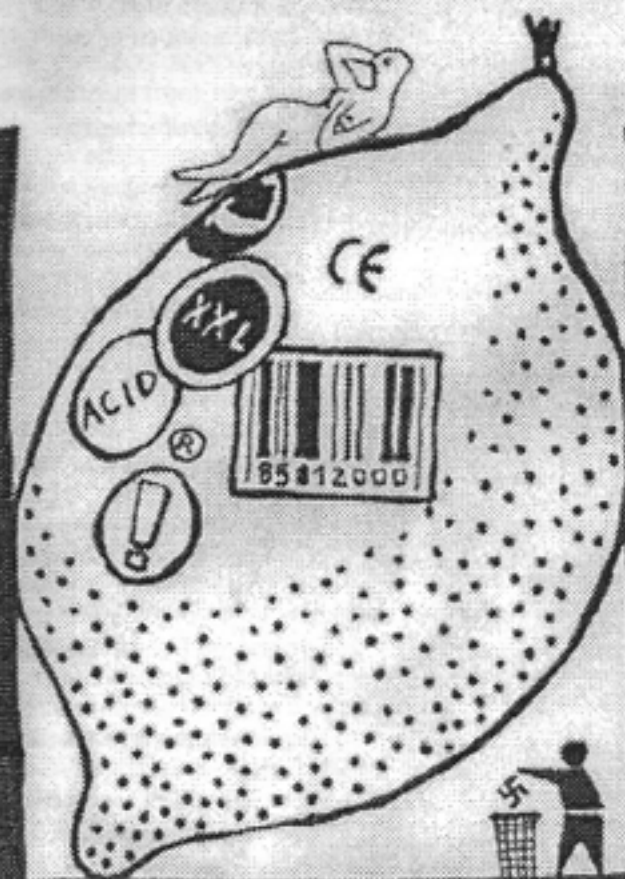
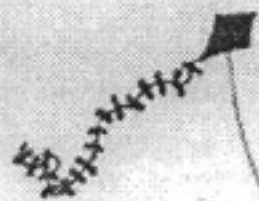


IN KUPENI OBA VIDE
LMD
 POKRYVA POKRYVA



acidxxl

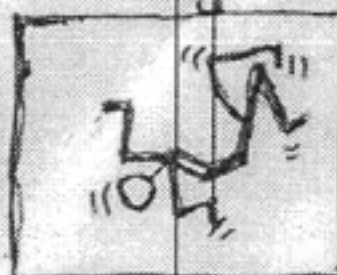


VOČNÉ POKRYVY
 ŠTUDENTSKÉHO ČERPIA
 XXL NEMOŽNÉ ČIPLO
 @ PRVÝ ROČNÍK @ 10 MROV
 @ OBEČNÍK @ VYDÁVK:
 VITELECHÉ ZOSKUPENIE:

príliš živý pes



*
šilový krč



TRÉPT SMRTI @ FLO
 NAMIESTO ZBRANÍ
 @ ZÁKLADNÝ VO-
 JENPKÁ SPUZBA @
 MATE NIEGO PROTÍ
 TAMU @ HUBBA @ ŽEN
 ZLEPOPKU @ KUL-
 TÚRA @ FILM-ROZHO-
 VOR @ KUNTY @ AVIED-
 KX @ POZIX @ DOMSK
 @ KOMIX @ INE 000

**PARENTAL
 ADVISORY
 EXPLICIT LYRICS**



intro

Prešiel takmer celý jeden kalendárny rok a prvé voľné pokračovanie xdl new je na svete.

Názov sa nepatrne zmenil na acid xdl. Nepýtajte sa ma na význam, pretože konkrétny význam tento názov nemá, ale pri troške fantázie si ho môžete vysvetliť ako chcete. Zmenil sa, pretože do spolupráce na časopise sa zapojili dve umelecké zoskupenia PŽP a ŠK, ktoré túto zmenu navrhli.

Obsah je dúfam kompaktnejší, homogénnejší a vyzretejší a dúfam, že z čísla na číslo bude lepší a lepší.

Taktiež sa k nám pripojilo LMD, aby sme sa opäť pokúsili o obohatenie obsahu a vydržali pri tom viac ako jedno číslo.

S nesmiernym pozdravom...
-bos-

Ahoj miléniový ošiar a jeho milénioví priaznivci

Už som sa nevedel dočkať tohoto miléniového úvodu a s miléniovým odhodlaním sa doň miléniovo pustím. Naš miléniový časák s brutálne miléniovými fasa článkami víta vás, našich cool miléniových čitateľov v novom špicovom Miléniu. Ja, oddnes domcsek milénium brutál šrac ako aj tino the milénium's trávnikár a THC milénium chladíč man sa vám miléniovo predstavujeme s dvanástym miléniovým číslom, ktorého miléniový úvod bude plný milénia. Potom ako som sa miléniovo prestal zozvraciať zo slova milénium som v ňom našiel niečo miléniovo nové, dosiaľ miléniovo nepoznané. Nevieť síce čo to do milénia môže byť, ale mám z toho miléniovo uletený pocit. Všetky miléniové čaje a všetci milénioví šraci, ktorí ešte nevlastníte miléniový mobilný milénium telefón, tak si ho choďte kúpiť do miléniových super obchodov, bez ohľadu na miléniový inštinkt a všetci nám miléniovo zasleťajte miléniové mejly na miléniovú adresu www.www.www.sk, alebo www.zvraciamzoslovamilenium.iq. Naše miléniové erosenky, preberú vaše miléniové odkazy, vytlačia ich na miléniových tlačiarňach na miléniový papier a my si s nimi potom miléniovo vytrieme naše miléniové... To všetko je miléniovo pekné, ale dnes sa stretávame ako čiastočne autonómne- miléniová súčasť acid xxl. Tento kúsok miesta využívame na upozornenie čitateľov dysfunkcie, že naše tvorivé duše nezaničujú, len sa vám budú zjavovať s pohodlnejších miest

domcsek (ex-restinpeace)

neska

3 4 5: tri strany státnuté z internetu o treste smrti - číslé fakty a čísla...

6 7: informácie o organizácii jedlo namiesto zbraní, poctivo prepísané z ich letáčiku... + cinefil stratil strechu nad hlavou

8 9: názor na základnú vojenskú službu

10: máte niečo proti tomu, keby sme napísali o antitalkshow Petra Breinera a on by nám na to reagoval?

11 12 13: hudba: skunk funk, ratm, jovanotti, pop...+ športový komentár ku športovým komentátorom

14 15 16: rozhovor so Šarkanom zo Ženy z lesoparku, o tom ako šla žena na výlet

17: čo sa týka kultúrneho diania, do neutrálnej rubriky kultúra sme zaradili článok o výstave fotografií Karola Kállaya a o novovzniknutom časopise muzikant

18 19: rozhovor s nezávislými filmármi

20 21 22 23 24: recenzie filmov ako: blair witch project, auture de minuit, fargo, prelet nad kukučím hniezdom a článok o jednom českom režisérovi Igorovi Chaunovi

25: recenzie kníh od renomovaného recenzistu tina

26 27 28: poviedka od renomovaného poviedkopisca tina a niečo naviac

29: poézia od Ľubice Gondofovej z literárneho klubu Ozvena

30: domcsekove /rip/ mimoriadne exkluzívne články

31: tretí diel komixu o maximilianovi dawnovi

a možno aj čosi viac...

Študentský časopis acid xxl vychádza raz za čas /možno sa nám raz podari spraviť z neho mesačník/, stojí cca desať korún slovenských, toto je prvé číslo ročníka 1999/2000, ako voľné pokračovanie trojdielného xxl new, vychádza za podpory umeleckých tvorivých zoskupení príliš živý pes a šílený krč, zatiaľ mailujte na: xxl_new@hotmail.com, naša prastará www stránka je na mujweb.czi/www/xxl_new, námietky a pripomienky prijíma bos, nevyžiadané príspevky sa budeme snažiť vrátiť a budeme za ne moc vďačný ako za každú iniciatívu, ktorou nám budete chcieť pomôhnuť /bohuš vraví, že pomôhnuť je normálne slovo/, redakcia: bos, tino, domcsek /rip/, mepo, mvg, thc, tlač: thc, jazyková korektúra: xyz /oco/, prispeli a vďaka patrí: jaovi, Šarkanovi, Ľubici Gondofovej, Petrovi Breinerovi, Jozefovi, Marekovi, spolupracovníkom, rodine a všetkým, čo pomohli...

LAHKA MOZGOVA

DYSFUNKCIA 12

umelecké zoskupenia



Príliš živý pes a šílený krč



Trest smrti... /Fakty a čísla o treste smrti/

(c) 1997 Amnesty International

KTORÉ KRAJINY VYKONÁVAJÚ TREST SMRTI ?

Viac ako polovica všetkých krajín sveta zrušila trest smrti legislatívne, alebo ho nevykonáva. Posledné informácie Amnesty International (AI) ukazujú, že: v 58 krajinách a územiach bol trest smrti úplne zrušený, pre všetky zločiny, v 15 krajinách bol trest smrti zrušený pre všetky zločiny okrem výnimočných prípadov, ako napríklad pre trestné činy spáchané v čase vojny, 27 krajín je považovaných za de facto abolitionistov: majú síce trest smrti povolený zákonom, ale už viac ako desať rokov sa tu poprava nevykonala. To znamená, že celkovo sto krajín zrušilo trest smrti zákonom alebo ho v praxi nevykonáva.

94 krajín stále ešte trest smrti zachováva (tzv. retencionisti), ale počet krajín, ktoré v poslednom čase trest smrti vykonalo, neustále klesá. Od roku 1976 rušia trest smrti každoročne v priemere viac ako dve krajiny; prípadne krajiny, ktoré zachovávali trest smrti iba pre niektoré druhy zločinov rušia vrcholný trest úplne. Keď už je trest smrti zrušený, zriedka sa stáva, že by bol znovu zavedený. Od roku 1985 viac ako 25 krajín zrušilo trest smrti alebo rozšírilo zrušenie trestu smrti na všetky zločiny, nielen na bežné. Počas tohto obdobia iba 4 krajiny znovuoobnovili trest smrti. Takisto ako po minulé roky, za drvivú väčšinu poprav je zodpovedná hŕstka krajín. Amnesty International obdržala správy o 3500 popravách v Číne, 167 na Ukrajine, 140 v Ruskej federácii a 110 v Iráne. Tieto štyri krajiny vykonali 92 percent všetkých poprav, ktoré Amnesty International zaznamenala v priebehu roku 1996

ARGUMENT O "ODRADZUJUCOM" UCINKU TRESTU SMRTI

Vedecké štúdie sústavne zlyhávajú v hľadaní presvedčivého dôkazu, že trest smrti odradzuje potenciálnych zločincov od páchania násilnosti viac ako iné tresty. V najnovšom výskume vzťahov medzi trestom smrti a počtom vražd, ktorý bol vykonaný pre OSN v roku 1988 sa uzatvára, že "tento výskum nie je schopný dokázať, že trest smrti by odradzoval od zločinu viac ako doživotné väzenie. Takýto dôkaz sa asi ťažko niekedy objaví. Dôkazový materiál ako celok neposkytuje žiadnu pozitívnu podporu hypotéze o odradzovaní [potenciálnych páchatel'ov trestom smrti]."

AKO VPLYVA ZRUSENIE TRESTU SMRTI NA MIERU TRESTNEJ ČINNOSTI ?

V štúdií pripravenej pre OSN v roku 1988, v ktorej sa prehodnocuje vplyv zmien v používaní trestu smrti na mieru kriminality sa uvádza, že "skutočnosť, že všetky dôkazy smerujú k rovnakým záverom je apriorným dôkazom toho, že krajiny sa nemusia obávať náhlych a závažných zmien v úrovni kriminality, ak sa prestanú spoliehať na trest smrti". Štatistiky zločinnosti v Kanade ukázali, že zrušenie trestu smrti nemalo pre túto krajinu žiadne nepriaznivé následky. Počet vražd klesol v Kanade z 3,09 na 100 000 obyvateľov v roku 1975 (rok pred zrušením trestu smrti za vraždu) na 2,41 na 100 000 obyvateľov v roku 1980; odvtedy hodnoty ostávajú relatívne stabilné. Sedemnaásť rokov po zrušení trestu smrti (rok 1993) bol počet vražd 2,19 na 100 000 obyvateľov, čo je o 27 percent menej ako v roku 1975. Celkový počet vražd, spáchaných v tejto krajine bol v roku 1993 už po druhý rok na zstupe.

JUSTICNE VRAZDY A PORAVY NEVINNYCH

Pokiaľ sa používa trest smrti, nedá sa vylúčiť riziko popravenia nevinného.

Z počtu obvinených, ktorí boli v USA v rokoch 1900 az 1985 odsúdení na trest smrti bolo podľa jednej štúdie nespravodlivo odsúdených až 350 ľudí. Niektorí z nich unikli poprave o minúty, ale aj tak bolo popravených 23 nevinných ľudí. V správe kongresu USA, ktorú vydal Podvýbor snemovne pre občianske a ústavné práva v októbri 1993 bolo vymenovaných 48 odsúdených, ktorí boli od roku 1972 prepustení z uličky smrti. Správa obviňuje nedostatočné zákonne ochranné prvky, ktoré nezabraňujú nespravodlivým popravám a poukazuje na početné trhliny v systéme trestnej spravodlivosti. Správa prichádza k názoru, že "na základe minulých skúseností [možno konštatovať, že] významný počet väzňov v uličke smrti je v skutočnosti nevinných a existuje vysoké riziko, že niektorí z nich budú popravení".

SPOSOBY VYKONAVANIA TRESTU SMRTI

V súčasnosti sa vo svete používa sedem základných spôsobov popravy. Najrozšírenejšími sú obesenie a zastrelenie, pričom zastrelenie býva často výhradne pre zločiny spáchané v čase vojny. V oblasti vykonávania trestu smrti tvoria osobitnú kapitolu Spojené štáty, kde sa používa poprava na elektrickom kresle, poprava otravným plynom a poprava smrtiacou injekciou - metódy sa v jednotlivých štátoch líšia. Ďalej, na základe islamského zákonodarstva je v piatich krajinách sveta predpísanou metódou popravy statie hlavy mečom. V siedmich krajinách sveta je za sexuálne motivované trestné činy možné uložiť trest smrti ukamenovaním. Iný spôsob, gilolína, bol až donedávna zakotvený v trestnom práve Konžskej republiky a Belgického kráľovstva. Medzi výnimočné spôsoby poprav patrí napríklad zhodenie z útesu; týmto spôsobom boli v októbri 1987 popravení traja väzni v Iráne. V Československu sa do roku 1990, kedy bol trest smrti zrušený, používal ako vo väčšine krajín sveta prvý spôsob poprav - obesenie.

OBESENIE

Odsúdencovi sa okolo krku uviazne lano. Po vydaní príkazu k poprave sa pod ním otvoria padacie dvere, alebo je iným spôsobom odstránená podpora nôh. Smrť je spôsobená silou, ktorá pôsobí na telo proti zemskej príťažlivosti, táto sila po páde vyvolá trhnutie a tým sa poškodí miecha. Samotné poškodenie miechy väčšinou postačuje k vyvolaniu bezvedomia a k spôsobeniu následnej smrti; ak to nestačí, odsúdenec zomiera na zadusenie z dôvodu zovretia hrtana. Pred zavedením tejto modernej formy sa používal starý spôsob vešania, vynájdený v 19. storočí. Poprava bola vykonávaná pomalou smrťou udusením. Táto stará metóda sa ešte stále používa v niektorých krajinách, kde sú odsúdenci vyťahovaní do výšky za lano, uviazané okolo ich krku alebo sú spustení len krátku vzdialenosť. Pri obidvoch metódach sa niekedy stáva, že kati musia popravu dokončiť ťahaním za nohy visiaceho odsúdencu. To sa stáva hlavne v prípade, ak odsúdenec upadol do bezvedomia, ale telo je stále zmietané kíčmi a srdce ešte niekoľko minút bije.



ZASTRELENIE

Poprava je vykonávaná buď jedným popravcom alebo popravňou čatou. Odsúdenec je zabitý následkom poranenia strelou alebo kombináciou následkov; týmito následkami sú poškodenie dôležitých vnútorných orgánov (napr. srdca), poškodenie centrálného nervového systému alebo vykrvácanie. Pri vykonávaní trestu smrti zastrelením popravňou čatou sa často stáva, že odsúdenec ostáva pri vedomí po zasiahnutí prvou strelou. Často sa tak stáva z dôvodu, že člen popravnej čaty nechce byť zodpovedný za smrť iného človeka a mieri vedľa. Niektoré popravy sú však vykonávané s úmyselným cieľom zvýšiť utrpenie. V júli 1986 rozkázal vojenský guvernér Nigérie, aby odsúdenci, usvedčení z ozbrojeného prepadnutia boli popravení postupnými sériami guľiek, vypálených v intervaloch; prvá séria mala mieriť na členky. Takto

boli údajne popravení dvaja ľudia.

ELEKTIRCKE KRESLO

Poprava elektrickým kreslom bola v USA zavedená v roku 1888 a mala byť humánnejšou náhradou vešania. "Otcom" elektrického kresla je zubár Dr. Alfred P. Soutwick, ktorý sa dozvedel o nehode, pri ktorej bol Samuel Smith v roku 1881 zasiahnutý elektrickým prúdom a bol okamžite mŕtvy. Postup je nasledovný: po tom, ako je odsúdenec pripútaný k špeciálne zostrojenému kreslu, mu popravca pripojí k hlave a k nohe navlhčené medené elektródy. Príslušné časti tela musia byť oholené, aby sa zabezpečil účinný kontakt medzi elektródami a pokožkou. V krátkych intervaloch sú aplikované silné elektrické výboje. Smrť je spôsobená zástavou srdca a paralizou respiračného systému. Poprava elektrickým prúdom spôsobuje viditeľné poškodenie tela, keďže sa spália vnútorné orgány. Po spustení prúdu sa telo odsúdeného väčšinou napne a odsúdenec močí, vylučuje fekálie alebo zvracia krv. Očití svedkovia tvrdili, že pri poprave býva cítiť pach spáleného mäsa. Aj keď by po prvom zásahu prúdom malo nasledovať bezvedomie, sú prípady, kedy tomu tak nebýva. Úrady amerického štátu Louisiana popravili v roku 1946 Willieho Francisa, 17-ročného čierneho mladíka, a on prvý pokus o popravu prežil. Oficiálny svedok povedal: "Videl som, ako popravca otočil spínačom a videl som, ako sa odsúdencovi vyhrmuli a napuchli pery, jeho telo sa napálo a natiahlo. Počul som, ako jeden zo zodpovedných strážcov kričal mužovi, ktorý bol vonku, že potrebujú viac šťavy, lebo Willie Francis nezomiera; muž zvonka kričal späť, že viac už pridať nemôže, že to je všetko." Potom Willie Francis zakríčal, "Dajte mi to dole. Nemôžem dýchať". Francis údajne po "poprave" prehlásil: "Cítil som pálenie v hlave a v nohe a vymrštilo ma to oproti pásom. Videl som malé modré a ružové a zelené škvrny." Bol podpísaný nový príkaz k poprave a o rok neskôr mal Francis byť popravený znova, po tom, ako Najvyšší súd USA rozhodol, že druhá poprava neporušuje Ústavu USA. Poprava Louisa Evansa elektrickým prúdom v apríli 1983 v Alabame si vyžiadala až tri nasledujúce dávky po 1900 voltoch, v celkovej dobe 14 minút. Až potom bol podľa očitých svedkov prehlásený za mŕtveho. Poprava Williama Vandivera v Indiane 16. októbra 1985 údajne trvala 17 minút, vyžadovala päť dávok prúdu.

SMRTIACA INJEKCIA

Poprava smrtiacou injekciou pozostáva z vnútrožilovej aplikácie smrtiaceho množstva rýchlo účinkujúceho barbiturátu, v kombinácii s chemickou paralytickou látkou. Postup je podobný ako pri podávaní celkovej anestézie pri bežných operáciách; drogy sú však podávané v smrteľnom množstve. Texas je jedným z 19 štátov USA, v ktorých je smrtiaca injekcia predpísaným spôsobom popravy; v tomto štáte sú používané tri drogy: pentotal sodný, pavulon (pancuroniumbromid) a chlorid draselný. Prvá látka je barbiturat, ktorá odsúdencu privedie do bezvedomia; druhá je svalový relaxant, ktorý paralyzuje bránicu a tým zastaví pohyb pľúc; tretia spôsobí zástavu srdca. Aj keď mnohí zástancovia smrtiacej injekcie tvrdia, že je humánnejšia ako iné spôsoby poprav, množstvo lekárov opisalo problémy, ktoré tento spôsob prináša. Napríklad väzni, ktorí sú dlhoročnými narkomanmi mávajú dopichané a stiahnuté žily, čo prináša veľké problémy pri zavádzaní kanyly. Ak sa väzeň pri poprave bráni, jed sa môže dostať do artérie, alebo do svalového tkaniva a spôsobiť bolesť. Ak barbiturat nezaberie okamžite, odsúdenec bude pri vedomí a zomrie pomalou smrťou udusením. Obzvlášť pri tomto spôsobe popravy nastáva závažný problém: zavádzanie katetru a prípravu injekčných roztokov by mali vykonať odborníci. Svetová asociácia lekárov (World Medical Association) však v roku 1981, znepokojená správami o zavedení spôsobu popravy smrtiacou injekciou vydala vyhlásenie, že pre lekárov je neetické aktívne sa zúčastňovať na vykonávaní vrcholného trestu, okrem prehlasovania popraveného za mŕtveho.

PLYNOVÁ KOMORA

V tomto prípade je odsúdenec pripútaný ku kreslu vo vzduchotesnej komore; stetoskop, pripustený k jeho hrudi je vyvedený von do príhľej miestnosti pre svedkov, aby lekár mohol monitorovať priebeh popravy. V komore sa umiestnia tablety kyanidu a popravca k nim zvláštnym potrubím privedie kyselinu sírovú; následná chemická reakcia uvoľní jedovatý plyn. Smrť je spôsobená asfyxiou - udusením po nadýchaní sa plynu. Kyanidový plyn inhibuje činnosť respiračných enzýmov, ktoré prenášajú kyslík z krvi k telovým bunkám. Pri poprave dostáva väzeň inštrukciu, aby sa po vypustení plynu niekoľkokrát zhlboka nadýchol, čo mu uľahčí umieranie. Ak by naopak zadržoval dych, môže umierať vo veľkých kŕčoch a pomaly. Ak sa pred popravou dôkladne nezabezpečí tesnosť komory, môže plyn ohroziť nielen odsúdencu, ale aj ostatných účastníkov popravy. Tiež je potrebné dbať na mimoriadne bezpečnostné opatrenia pri vyberaní mŕtveho tela z komory. Z týchto dôvodov, ale aj kvôli vysokej finančnej nákladnosti sa od používania plynovej komory postupne čoraz viac upúšťa.

SŤATIE

Táto metóda popravy je používaná v Saudskej Arábii a Quatare a je zákonom predpísaná v Jemenskej arabskej republike a v Spojených arabských emirátoch. Podľa tejto metódy je hlava odsúdencu oddelená od tela mečom. Aj keď ostrie meča by malo okamžite preťať miechu a spôsobiť bezvedomie, niekedy je potrebné udierať mečom opakovane;



rýchlosť popravy záleží od sily a presnosti kata.

UKAMENOVANIE

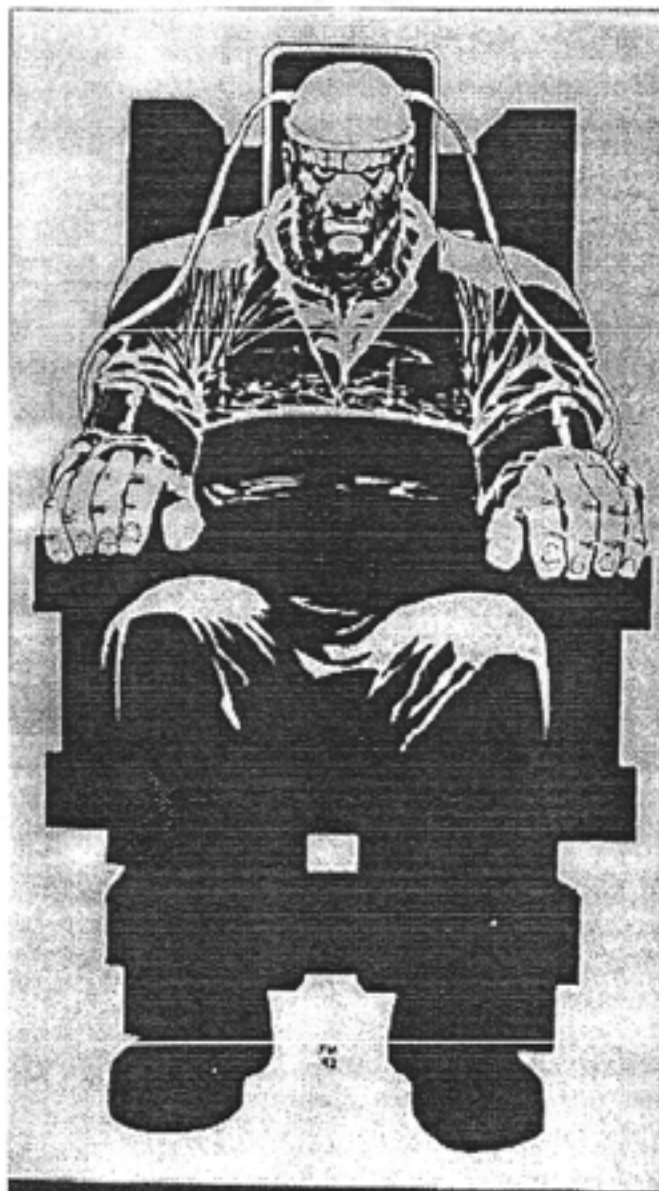
Poprava ukameňovaním sa väčšinou vykonáva po tom, ako bol väzeň zakopaný po krk v zemi alebo bol spútaný. Smrť

býva spôsobená poškodením mozgu, zadusením alebo kombináciou niekoľkých zranení. Keďže človek môže vydržať niekoľko úderov bez toho, aby upadol do bezvedomia, tento spôsob popravy vyvoláva pomalú smrť.

RITUAL POPRAVY

Popravy a prípravy na ne sa často pridávajú série predpisov, ktoré sú v niektorých krajinách rozpísané veľmi podrobne. Na základe oficiálnych predpisov štátnej väznice na Floride v USA začína štyri týždne pred vykonaním trestu, po vydaní príkazu k poprave "stav ostražitosti pred popravou". Väzeň je premiestnený do zvláštnej cely pri miestnosti s elektrickým kreslom. Druhá fáza procedúry začína štyri dni pred popravou, odkedy je väzeň nepretržite pozorovaný strážou, sediaca v prednej časti cely. Väzňovi sú odobraté zvyšné osobné predmety a je odmeraný. Pripraví sa úmrtný list, ktorý stanovuje príčinu smrti ako "zákonná poprava elektrickým prúdom". Predpisy určujú "posledné jedlo" na 4:30 ráno a vyholenie hlavy a pravej nohy väzňa medzi 5 az 6 hodinou. Poprava sa vykoná o 7. hodine. V iných štátoch sa väzňom ešte povoľuje osobná návšteva manželského partnera v ich cele a často majú nárok na telefonovanie rodine a známym. V USA môže byť udelená milosť, alebo poprava môže byť odložená kedykoľvek - aj v momente, keď už je väzeň pripútaný ku kreslu. Stáva sa, že niektorí väzni podstúpia tento rituál opakovane, čo spôsobuje nesmiernu psychickú záťaž na nich, na ich príbuzných, spoluväzňov aj na personál väznice. V iných krajinách bývajú rituály popráv často vykonávané na verejnosti. Davy ľudí sa prizierajú posledným chvilám a smrteľnej agónii odsúdencov na smrť. Dôvodom týchto "exemplárnych popráv" má byť odstrašenie potenciálnych zločincov; takéto zážitky však často spôsobujú psychické traumy, hlavne ak je ako v Číne účasť na popravách predpísanou zložkou výchovy školákov.

PENIAZE ALEBO ŽIVOT ?



Spojené štáty americké tvoria v oblasti trestu smrti osobitnú kapitolu. USA je jediná rozvinutá demokracia sveta, ktorá zachováva a používa trest smrti. Mnoho slovenských zástancov trestu smrti poukazuje na túto krajinu s tvrdením, že keď sa v "kolíske demokratického sveta, trest smrti používa, prečo sa my snažíme byť lepší... Avšak čím viac ľudia vedia o vrcholnom treste, tým menej ho podporujú. Čím viac sa dozvedia o rutinnom zabíjaní mentálne postihnutých občanov a mladistvých páchatelov v amerických väzniciach, tým viac sa od tohto spôsobu "vykonávania spravodlivosti" odvrátia. Ľudia by mali vedieť o tom, že pri treste smrti hrajú úlohu rasové predsudky a diskriminujú sa chudobní. Tí, ktorí majú peniaze veľmi zriedka skončia v uličke smrti... Je spravodlivé, aby život človeka závisel od toho, či si môže dovoliť zaplatiť drahých právnikov alebo nie? Navyše, ak je človek čiernej pleti obvinený zo zabitia bieleho človeka, má vyše 40 krát väčšiu šancu skončiť na elektrickom kresle ako keď beloch zabije černocho. Jeden z dôvodov, prečo USA zachováva trest smrti pravdepodobne bude, že popravy sú užitočné pre politikov. Príkladom je prípad Rickyho Ray Rectora, ktorý mal tú smolu, že očakával popravu v štáte Arkansas vo chvíli, keď guvernér tohto štátu Bill Clinton pracoval na svojej kampani v prezidentských voľbách. Aby dokázal svoj predvolebný sľub, že bude bojovať proti kriminalite, Clinton prerušil svoje turné a vrátil sa do Arkansasu, aby vydal príkaz k poprave, a aby sa jeho meno mohlo spájať s popravou tohto odsúdeného. Ricky Ray Rector trpel vážnym mentálnym postihnutím. Pri poslednej večeri pred popravou si odložil posledný kúsok koláča na neskôr, netušil, že sa k nemu už nikdy nevráti... Aj na Slovensku sa niektorí politici ozývajú za znovuzavedenie trestu smrti - v rozpore s Ústavou SR, s podmienkami vstupu do Rady Európy a v rozpore so zmýšľaním celého demokratického sveta. Amnesty International odsudzuje takýto pokus pošliapať ľudské práva pre politické ciele jednotlivcov a strán. Preto vyzývame všetkých, ktorým na otázke ľudských práv záleží a ktorí sú proti trestu smrti, aby po podobných vyhláseniach hneď reagovali. Odporúčame napísať daným politikom list a vyjadriť svoj nesúhlas s ich vyhláseniami. Toto je skrátená verzia pôvodného dokumentu s dĺžkou 19 normostrán.

JEDLO NAMIESTO ZBRANÍ

Prečo pripravujeme a rozdáваме jedlo?

Stále viac ľudí je prinútených často neúspešne bojovať za uspokojenie svojich základných prirodzených potrieb - jedla, bývania a ošatenia. Jedlo ako jedna z týchto potrieb by nemalo byť privilegiom, ale právom. Myslíme, že spoločnosť sa predovšetkým musí postarať o uspokojenie základných potrieb všetkých ľudí. Nemôžeme akceptovať argumenty, že na to nie sú prostriedky, keď vidíme miliardy premrhané v armáde, prebytok a ničenie potravín, obrovské plytvanie, zbytočný luxus slúžiaci úzkej skupine ľudí a nehospodárne nakladanie so zdrojmi Zeme a jej plodmi.

Priliš veľa peňazí sa dnes vynakladá na armádu a zbrojenie, zatiaľčo stále niet dostatok prostriedkov na zabezpečenie jedla, ošatenia a bývania pre všetkých ľudí. Zem poskytuje dostatok zdrojov, ktoré by dokázali uspokojiť základné potreby všetkých ľudí, ak by boli spravodlivo rozdelené.

Hlavným cieľom zoskupenia **jedlo namiesto zbraní** je prostredníctvom rozdávania vegánskeho jedla ľuďom v núdzi na verejných priestranstvách poukázať na to, že v našej krajine ich žije veľa odsunutých na okraj spoločnosti, na problematiku bezdomovstva a chudoby, ako aj na príčiny tohto stavu. Máme predstavu lepšieho sveta bez armád, vykorisťovania, chudoby a ničenia prírody, bez násilia zabíjania a útlaku.

Sme presvedčení, že peniaze, ktoré sa vydávajú na armádu a zbrojenie v našej krajine, sú zbytočne premrhanými prostriedkami, ktoré je potrebné využiť na pomoc ľuďom v núdzi.

Fakty: Na armádu je vyhradených zo štátneho rozpočtu vyše 15 miliárd korún. Za to by bolo možné nasýtiť milióny hladujúcich, postaviť tisíce domov, zlepšiť situáciu v školstve, zdravotníctve a ostatných oblastiach.

Sme presvedčení, že ak by bola pôda využívaná na pestovanie rastlinnej potravy priamo pre ľudí, dokázala by ich nasýtiť oveľa viac. Vedecké výskumy dokazujú, že vegánska strava je zdravá a fakty jasne hovoria o tom, že zmena v jedálničku ľudí v prospech orientácie na rastlinné zdroje potravy by umožnila nasýtiť oveľa viac ľudí, zlepšila by stav životného prostredia a ukončila týranie a vykorisťovanie zvierat.

Fakty: Na rovnakej ploche poľnohospodárskej pôdy sa môže užiť 1 človek, ktorý konzumuje mäso, alebo 12 vegetariánov, alebo až 50 vegánov.

Sme presvedčení, že bohatstvo spoločnosti a zdroje Zeme, by mali byť využívané a rozdelené spravodlivejšie. Dnešné usporiadanie spoločnosti prehlbuje sociálne rozdiely, vytvára stále väčšiu vrstvu ľudí odsunutých na okraj spoločnosti a v globálnom merítku vytvára obrovskú priepasť medzi rozvinutými krajinami a takzvanými krajinami tretieho sveta.

Fakty: Najbohatšia pätina svetovej populácie konzumuje 86 percent všetkých výrobkov a služieb, zatiaľ čo najchudobnejšia pätina konzumuje iba 1,3 percenta. Najbohatšia pätina konzumuje 45 percent všetkého mäsa a rýb, a 58 percent energie. Približne 4 percentá kombinovaného bohatstva 225 najbohatších ľudí sveta by stačili na vyriešenie základných problémov všetkých krajín tzv. tretieho sveta so zabezpečením základných ľudských potrieb - jedla, čistej vody a zdravotníckej starostlivosti!!!!

zdroj: United Nations Development Report 1998, Bread for The World Institute

Pripravovaním zdravého vegánskeho jedla a jeho rozdávaním na verejných miestach chceme poukázať na existenciu chudoby v tejto krajine a upriamiť pozornosť verejnosti na naliehavú potrebu riešiť problémy nerovnosti, nespravodlivého rozdelenia zdrojov Zeme, nezmyselného mrhania prostriedkami štátneho rozpočtu a nevšímavosti zodpovedných k zásadným problémom spoločnosti.

Mnoho problémov súčasného sveta pochádza z rozpadu základných hodnôt. Naším cieľom je prispieť k rozvíjaniu vzájomnosti, solidarity a spolupráce medzi ľuďmi, rešpektu k životu a prírodnému prostrediu, nenásilia a dobrovoľnej pomoci.

Ako môžete pomôcť? Jednoducho. Prispajte finančne na nákup jedla, jeho prípravu a rozvoz, na rozširovanie materiálov. Požiadajte o darovanie potravín, ktoré možno rozdať na ulici. Osobitne uvítame prázdne, vyčistené umelohmotné kelímky /napr. od Veta/. Môžete začať s rozdávaním jedla aj vo vašom meste. Neváhajte nás kontaktovať, radi vám odpovieme, prípadne pošleme ďalšie informácie.

Jedlo namiesto zbraní - Food not bombs - tak sa nazýva zoskupenie, ktoré bolo založené v roku 1980 v Bostone a dnes pozostáva z viac než 200 samostatných skupín po celom svete. Každá z týchto skupín pripravuje pravidelne teplé vegánske, alebo vegetariánske jedlá, ktoré rozdáva hladným ľuďom. Pri príprave jedla preferuje potraviny, ktoré sú určené na vyhodenie len preto, lebo nezodpovedajú optickým kritériám prebytkovej spoločnosti, i keď sú bez závady.

Jedlo namiesto zbraní, Ondavská 3, 040 11, Košice
 Jedlo namiesto zbraní, Ušiakova 2, 841 01, Bratislava
 www.jedlo.sk, e-mail: mail@jedlo.sk, tel: 0903 318 886
 v prípade, že u vás už funguje skupina, pošleme vám na ňu kontakt

CINEFIL stratil strechu nad hlavou

Košice - "Do konca februára nepremiujeme," hľadá nápis na dverách bývalého Veritasu na Dominikánskom námestí, v ktorom donedávna sídlil filmový klub Cinefil.

Miloslava HRIADELOVÁ

V utorok sme uviedli, že prehliadka najnovšej filmovej tvorby FEBIOFEST 2000 sa tento rok na Slovensku uskutoční vo svojej najro siahlejšej podobe a prebehnú aj v košickom CINEFIL-e - všetko je inak.

"Rád dominikánov nám predložil návrh zmlúvy o prenájme a predbežný rozpočet úhrasť za energiu a náklady na prevádzku. Nebojí by sme schopní splniť tieto požiadavky, keďže občianske združenie CINEFIL, ktoré má licenciu na premietanie, nie je zisková organizácia. Preto sme ukončili činnosť v týchto priestoroch," informoval nás Ladislav Oravec, jeden členov druženia.

"Nikto je to po prvý raz, čo sa filmový klub Cinefil nachádza v krízovej situácii. Hoci ide o progresívny klub, ktorý do Košíc prináša hodnotné filmy prostredníctvom našej asociácie, nemá svoje priesto-

ry. Navyše tým, že sídli v komplexe kláštora, nemôžu zaradiť filmy, ako napríklad Felliniho Sartyrikom, alebo Pasoliného Dekameron, ktoré nie sú v súlade s náboženským čítaním. Ide o snímky zobrazujúce napríklad problematické vzťahy, alebo sú príliš brutálne a je v nich priveľa sexu. Toto sa proti myšlienke rádu. Existencia klubu v priestoroch podmienili dominikáni tým, že sa nebudú podobné filmy uvádzať. Tam je pes zakopaný," mieni Igor Slivenský, ástupca Asociácie filmových klubov.

Prior rádu dominikánov tvrdí, že konvent proti premiesteniu klubu žiadne námietky nemá. Hoci občas požiadali, aby sa niektoré o sporných snímkach nepremietali, v čom im vedenie klubu vždy vyšlo v ústrety.

Od januára roku 2000 spravuje priestory Veritasu spoločnosť Gallery, s. r. o. Podľa jej ástupcu sú v nevyhovujúcom technickom stave, keďže sa budova nachádza v rekonštrukcii. Na otáku, aké sú ámery s objektom, v ktorom sa nachádza a kinosála, ástupca Gallery, s. r. o., nevedel konkrétne

odpovedať. O tom sa ro hodne až po rekonštrukcii.

"Problém je v tom, že v Košiciach nie je kino, ktoré by CINEFIL oficiálne zastrešilo. Spoločnosť Tetrafilim síce uvažuje prijať filmový klub, ale zatiaľ nemá jasnú predstavu. Archivne filmy sa totiž nesmú propagovať a nesmie sa za ne vyberať vstupné. Keďže na tieto filmy nejestvuje monopol, môžu sa premieťat len na študijné účely a len pre zaregistrovaných členov filmového klubu. Spoločnosť Bioscop kedysi uvažovala nad zriadením Filmového klubu. Dokonca zamýšľali vybudovať sieť art kin, napokon pre finančné náročnosť o zámeru ustúpili. Je pravdou, že filmový klub nemôže byť komerčný. Ide o intelektuálnu záležitosť. Ľudia sa v kluboch kine stretávajú ako sa akajal oslava. Prídu aj preto, lebo si chcú poro právať svoje zážitky a vymeniť názor na film," uviedol Igor Slivenský, ktorý prevádzkuje filmový klub v Prešove.

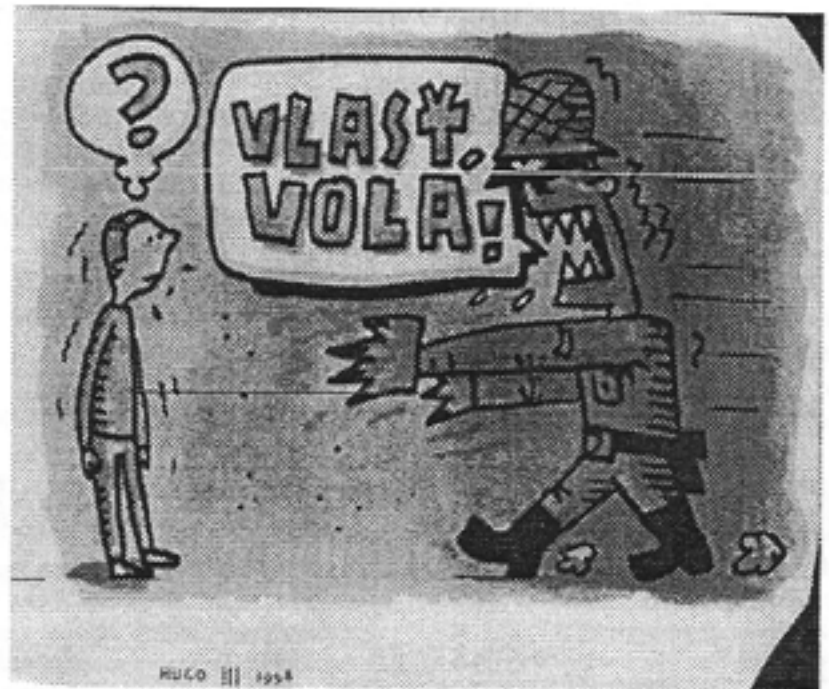
Ako nás informoval Ladislav Oravec, pre úkupy a akúpené na tento rok platia do celej siete klubov na východnom Slovensku. Teda aj na projekcie vo Východoslovenskej galérii na Hlavnej ulici, kde v apríli prebehne aspoň malá časť pokračovania FEBIOFEST-u - Projekt 100.

Filmový klub Cinefil patrí k najaktívnejším klubom na Slovensku s najväčším počtom uvedených filmov za mesiac. V marci by si pripomenul treťi výročie svojho existovania. Klub mal by súčasťou komplexu a galériou a knižnicou knižkupectva Artforum. Miesto isť a akási platforma alternatívnej kultúry ktorá v druhom najväčšom meste na Slovensku tak veľmi chýba. škoda.

VLASŤ VOLÁ, ALEBO BOSPOSTREH O ZÁKLADNEJ VOJENSKEJ SLUŽBE

Pár dni pred koncom minulého roku som obdržal obálku z vojenskej správy. Otváral som ju tušiac zradu. A nemýlil som sa. Bola to pozvánka na 10. 1. 2000 na okresný úrad, aby som prišiel vyplniť dotazník branca. A tak som s nevôľou čakal na osudný deň. Na ôsmu som prišiel do pomerne veľkej miestnosti, v ktorej už sedelo zo dvadsať chlapcov v mojom veku /17/. Chvíľu sme čakali, až prišiel taký ujo s tetou. Teta nám vykladala, čo máme robiť a čo nie. Rozdali nám po dva papiere s dotazníkmi. Jeden papier sme mali vyplniť tam, druhý doma a so svojim lekárom. Kým sme vyplňovali, ujo nás čas od času okríkol, aby sme boli ticho a nebavili sa. Potom som odovzdal vyplnený dotazník a odišiel. Celkovo som nemal moc dobrý pocit. V jeden deň som sa rozhodol, že pôjdem k lekárke, aby som to mal z krku. Zobrala mi moč, odmerala hrudník, výšku, hmotnosť, pulz a tlak a napokon mi

preskúšala sluch a zrak. Potom ma poslala na neurológiu, ortopédiu a k zubárke. V neurologickej čakárni som strávil dopoludnie, no ešte som stihol aj ortopédiu, dokonca mi stihli spraviť aj röntgen v rekordnom čase, lebo lekár sa ponáhľal, pretože mu už končila pracovná doba. O tri dni som vybavil aj zubárku a čakala ma ešte posledná návšteva u mojej lekárky, aby mi celkovo zhodnotila môj zdravotný stav. Keď som odchádzal dodala mi optimizmu, pretože poukazovala na môj poskladaný dotazník, ktorý som sa chystal odniesť na vojenskú správu s tým, že ma môžu nechať robiť klíky, alebo že mi dajú vyplniť nový /na dotazníku je dole malými písmenami napísané, že sa nemá skladať/. Na vojenskej správe to išlo ako po masle len som im to odovzdal s dvomi fotkami a mal som to z krku. Ale ešte sa neteším, lebo čakám na list, ktorý ma pozve na odvod.



Celkovo nechápem toto znepríjemňovanie života ako správne a užitočné. Načo to všetko vlastne je. Vyplňovanie tlačív, behanie po doktoroch, prehliadka odvodovou komisiou, a potom rok strávený ako vojak, alebo dva roky slúžiac vlasti v neziskovej sociálne - prospešnej organizácii. Slúžiť vlasti. Ja by som radšej slúžil ľuďom a myslím, že na to nepotrebujem civilnú službu. Každý človek by mal dobrovoľne slúžiť tomu čomu uzná za vhodné, a to nie len kým je na civilnej službe. Samozrejme, že nie je reálne v dnešnej spoločnosti očakávať od ľudí, že sa budú o seba navzájom starať, no je to smutné, a tak sa musím prispôbiť a odslúžiť si jednu z mojich povinností, lebo inak by ma mohli zavrieť a to nie je práve najružovejšia perspektíva. Ostáva mi teda rozhodnúť sa medzi civilnou službou, alebo základnou vojenskou.

Čo by som robil, keby som šiel na vojnu? Nemám vlastné skúsenosti, nikdy som nebol na vojne a dokonca som sa ani nerozprával so žiadnym vojakom, ale hovorí sa, že je to flákareň ako niektoré štátne organizácie /napr. parlament.../. Taktiež oco mi rozprával o tom ako kontroloval lietadlá hoci ich vyškolili na vrtuľníky a keďže za celý deň odleteli z letiska dve - tri mal dosť času na nič nerobenie. Povedzme, že od otcových čias došlo k zmene a na vojne je poriadok. Čo vás tam naučia? Zabíjať?

Kto by na nás útočil, a aj keby, bude veľký rozdiel medzi tými, čo boli na vojnách a čo neboli? Nemám v úmysle rok byť väznený týmto štátom a nemám záujem pripravovať sa na niečo tak nezmyselné a strašné ako je vojna a zabíjanie. Myslím si, že krok vpred by sme spravili, keby sme zrušili armádu ako znak toho, že nepokladáme myšlienku vojny za reálnu a hodnú ľudskej spoločnosti /tým nechcem spochybňovať dôležitosť NATO a profesionálnych armád vo svete v momentálnej politickej situácii/. Bola by hanba štátu, ktorý by na nás zaútočil. A aj keby, myslím si, že by sme si nepomohli. Preto si vyberiem menšie zlo, čo sa týka môjho názoru, že človek by nemal byť svojím štátom nútený niečo robiť, ale malo by to samo vyplývať z jeho svedomia. Pôjdem na civilnú službu /modrú knižku si nevybavujem, lebo to by bol podvod a ani byť



Žeňenský chlapček v učiteľskom tábore v anglickom Garabulaku sa keď so zbraňou.

podvodníkom nie je žiadna výhra/.

Momentálny stav na Slovensku je taký, že odprieť vojenskú službu, čiže požiadať o výkon služby civilnej musím do tridsiatich kalendárnych dní po odvode. Traja koalíční poslanci však podali návrh novely zákona o civilnej službe v decembri minulého roku, ktorá by mala priniesť zopár zmien. Civilnú službu je občan povinný vykonávať, ak je vojenská služba v rozpore s jeho svedomím, alebo náboženským vyznaním. Novela upravuje dĺžku trvania civilnej služby z 24 na 15 mesiacov /základná vojenská služba - ZVS + tri mesiace/. Taktiež predlžuje dobu na odoprenie výkonu ZVS na celú dobu odkladu. Rozširuje možnosť zamestnať sa v oblasti zdravotníctva, sociálnych služieb, ochrany životného prostredia a likvidácie životných pohrôm z pôvodných štátnych a obecných organizácií. Taktiež zaväzuje zamestnávateľa zabezpečiť civilkárovi stravu trikrát denne z pôvodných 60 Sk na deň. Novela by mala nabrať platnosť tohto roku a mala by platiť do 1. 1. 2001, kedy by mal prísť úplne nový zákon o civilnej službe. O tejto novele sa však rozpútala diskusia, do ktorej sa zapojil kde

kto. Niektorí sú za úplné zrušenie ZVS a vytvorenie profesionálnej armády, niektorí za rovnakú dobu trvania ZVS aj CS a ich skrátenie na polovicu, za rozšírenie možnosti zamestnať sa v hociktovej

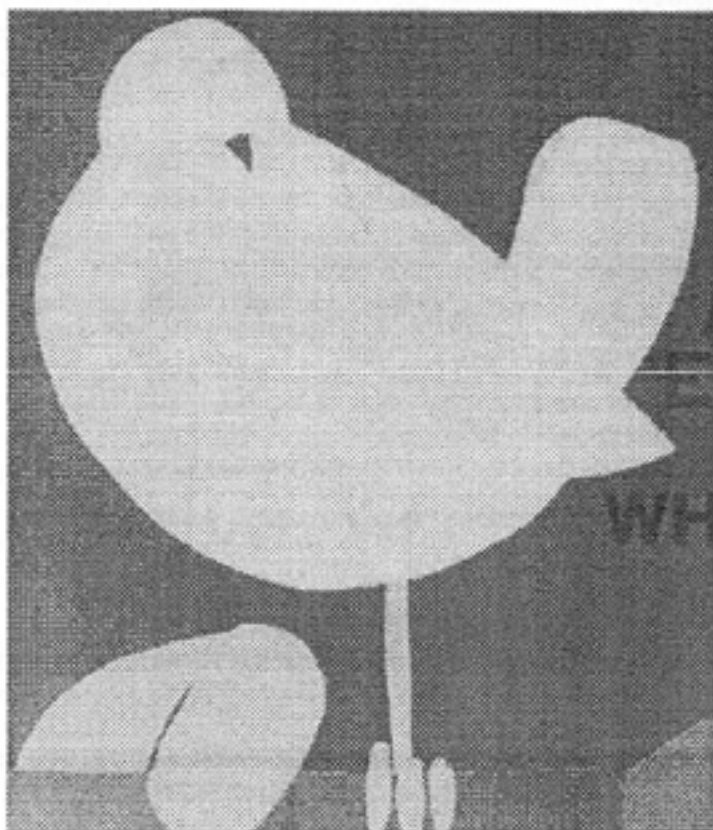
neziskovej organizácii. No sú aj zástancovia opačného názoru, ktorí sú za 1,5 násobok trvania CS ako ZVS, pretože by vraj pripravovaná novela mohla degradovať už aj tak dosť degradovanú armádu /hoci je naj dôveryhodnejším orgánom na Slovensku/ a znížiť u občanov morálku a pocit vlastenectva /hehehe/. Je to celé zvrátené, no nechajme sa prekvapiť, ako tento cirkus dopadne.

Zatiaľ platí, že ak chcete ísť na civilnú službu, musíte podať žiadosť, ktorá musí obsahovať: meno a priezvisko, dátum a miesto narodenia, rodné číslo, adresu trvalého bydliska, číslo občianskeho preukazu, názov a adresu zamestnávateľa /školy/, dôvod rozporu výkonu vojenskej služby so žiadateľovým svedomím alebo náboženským vyznaním. To odôvodnenie? Z

časopisu HUGO /3/1998/ som vyčítal, že ak ste príslušník cirkvi, máte to najľahšie /ďalšia nespravodlivosť/. Ak nie ste, najjednoduchšie je argumentovať, že ste pacifista, a že používanie zbrane je v rozpore s vašim svedomím. Najlepšie je napísať pravdu, ale to sa vám potom môže stať, že vám žiadosť zamietnu pre podozrenie z neopodstatneného odoprenia /som zvedavý ako vedia dokázať, že niekomu to svedomie dovoľuje, ale je špekulant, avšak - prečo by niekto špekuloval, keď je armáda tak dôveryhodná?/. Potom nasleduje osobný pohovor a do tridsiatich dní sa dozviete, ako je to s vašim svedomím. Ak by vám i potom žiadosť zamietli, môžete sa obrátiť na súd.

-bos-

viac informácií hľadajte v časopise HUGO /3/1998/, Parlament /2/2000/, SME /10/1/2000/, na adrese: Nadácia charty 77, Staromestská 6, 811 03 Bratislava, alebo ak máte internet, tak surfujte a hľadajte...



Načo je komu talkshow Petra Breinera



Uznávam, že som zvolil dosť tvrdý nadpis, ale chcem hneď v úvode upozorniť, že s týmto článkom to myslím v dobrom a budem sa snažiť kritizovať konštruktívne. 22. januára som nažhavený celý deň čakal na Breinerovu novú talkshow, že konečne sa na obrazovkách našich televíznych prijímačov objaví niečo nové niečo lepšie niečo o skutočnej demokracii, slobode a inteligentnej diskusii. Tieto očakávania vyplývali z predošlého prečítania rozhovoru o tejto talkshow v SME z 13. 1., kde sa píše o tom, že táto talkshow by mala vniesť do stojatých vôd desiatok podobných diskusných relácií trochu bizarnosti, ostrejších diskusií, ale aj na Slovensku doteraz tabuizovaných tém. A že táto relácia bude o slobode prejavu, tolerancii k iným názorom a odlišnostiam. Takmer žiadna z týchto spomínaných úžasných ingrediencií sa v prvej časti s témou "načo je komu

ďalšia... /talkshow/" neprejavili v takej forme, aby som mohol povedať, že konečne sa na Slovensku zrodil svetlý náznak skutočnej slobody. Pre tých, ktorí si nechali ujsť tento prvý diel môžem stručne opísať toto oŕukávanie ako nasmelý štart po kvetnatých rečiach. Aby bolo jasno. Nič nemám proti Petrovi Breinerovi, naopak vidím v ňom veľmi správneho človeka, práve preto by som chcel týmto článkom upozorniť, že sa mi ako jeho priaznivcovi celkom nepáčilo to, čo stvoril. Sám by som asi tiež nespravil nič lepšie a aj moje skúsenosti a vedomosti sú asi o hodne slabšie, ale nadobudol som názor, že táto prvá časť bola slabota. Bola taká ako tie desiatky, ktoré má už fakt hocikto. Rip /redaktor lmd/ má názor, že to bola recesia a paródia na ostatné talkshow, no ja by som čakal skôr otvorenú diskusiu s ľuďmi vedúcimi tie talkshow, ktoré sa Breinerovi nepáčia a nie ich lacné napodobovanie. Dovolím si drzo tvrdiť, že humor Breinerovi robil Markovič a nosnou témou bol Mečiar a Müller. To sa mi tiež celkom nepáčilo. Ja by som skôr privítal, keby si Breiner Mülera pozval a povedal mu, že sa mu nepáči, že si pozval Mečiara, a že ho nechal nadýchnuť sa. Tiež sa mi zdá, že Breiner z toho ako ho poznám nemôže mať kladný postoj k Radičovej talkshow, a predsa sa na neho "usmieval". Sám Breiner priznáva a hovorí o prítlmenom štarte a aj na konci relácie sa lúči s vetou: "Tak sme si posrandovali a o mesiac už naostro..." Nakoniec by som chcel dúfať, že to bol naozaj len štart, ktorý bol nepodarenou generálkou pred skutočným "Máte niečo proti tomu", kde si konečne i náročnejší divák príde na svoje.

a Peter Breiner odpísal:

V mnohých veciach máte pravdu a ja sám som mal z výsledku rozpačitý pocit. Nechce sa mi rozpisovať o príčinách, pretože už desať dní nerobím nič iné, ale osobne mám pocit, že by to od ďalšieho razu malo byť dosť iné. A ešte som sa sám so sebou dohodol, že ak to nebudem schopný dostať aspoň približne tam, ako som si to predstavoval, že s tým po tretej časti skončím.

Inak ďakujem za list, páčil sa mi.

Peter Breiner

<http://www.interlog.com/~pbreiner/index.html> -grafoman's page, <http://slovakia.net/bwd/javpr/> -Javorove listy
also in: <http://www.dofa.sk>

Druhá časť sa naozaj vydarila

19.2. sme mali vzhliadnuť druhú časť "Máte niečo proti tomu" s témou "Načo je komu verejnoprávna televízia?", v ktorej chcel Breiner ukázať, že sa poučil z prvej časti, a pravdepodobne sa mu to aj podarilo. Totižto táto druhá časť bola podľa programového riaditeľa stv príliš ostrá, ťala do živého a moderátor vraj nezvládol svoju úlohu. Zatiaľ sme sa nemali možnosť presvedčiť o tom, že táto druhá časť je fakt lepšia, ale tento fakt, že bola preložená, je prvým signálom, že vo štvrtok 2.3. o 20:00 sa na stv2 máme na čo tešiť.

-bos-

skunk-funk

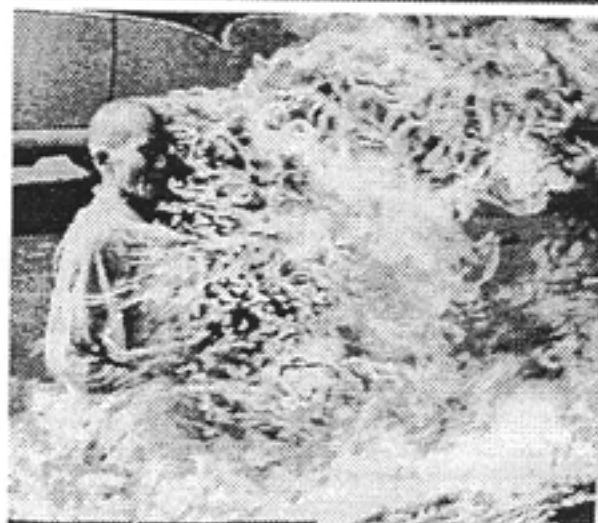
Gesko sa raz opäť stalo miestom, na ktorom sa dal zažiť výborný jazzovo - hudobný zážitok v podaní troch pražských konzervatoristov a jedného košického. V programe síce stálo, že ide o fusion, no myslím, že zväčša to bol skôr už ten spomínaný božský jazz. Skunk-funk si zahral klasické jazzové skladby od rôznych klasických jazzových interpretov medzi, ktorými bol i vynikajúci Miles Davis a tiež zahrali dve vlastné skladby, ktoré sa niesli v duchu lazy latino. Navyše bola na tomto koncerte i veľká sranda, keď frontman zahlásil skladbu od nejakého trubkára a povedal jeho meno. Nato sa z obecenstva ozvalo: "Nepoznáme ho...". Nasledovala chvíľka flegmatického ticha až frontman zahlásil: "Vypadá skvele..." hehehe som sa smial ešte aj cez pesničku. Ste mali vidieť ten ksicht toho frontmana, taký flegmatický s jemným úsmevom, proste srandista. Klasická zostav basa, gitara, synták, trúbka a bicie /Dano Šoltis, viď. minulé číslo, článok The band of joy/ bola klasickým interpretom výborného jazzu. Snáď mohlo niekomu prekážať, že volume bolo vypeckované na maximum, ale s tým treba počítať, hlavne, keď si sadáte k stene z reprákov. Tiež chvíľami vadilo ostré svetlo, ktoré mi kedy-tedy zablyslo do tváre, ale našťastie tento nedostatok netrval dlho, a tak som mal dosť času na vychutnanie úchvatného, trblietavého, pulzujúceho jazzu.

ratm

Guerrilla radio- prvý singel z tohoto y2k albumu dal všetkým najavo, že rage against the machine zostali pri svojom zvuku /crossover hip hopu a tvrdého rocku/. A to platí na celom tomto typicky multirasovo-protestno-revolučnom cd. Aj obal ostáva v tomto duchu, kde je fotografia obrysov chlapíka so zdvihnutou päťou nastriekaného na niektorom z los angelských múrov. Tím tvoriaci túto sympatickú štvoricu tiež zostal bezozmien, takže si opäť môžeme vychutnať revy Zacka de la Rocha, Y.tim.Káovu basu, gitaru Toma Morella a pod tým celým bubny Brada Wilka. Táto skupina, ktorá bojuje svojou hudbou za spravodlivosť, proti neprávii a neudhom modernej konzumnej doby so svojou sympatiou ku komunizmu má stále viac priaznivcov, ktorým sa nepáči čo sa na svete deje. Ratm sú fanúšikmi Che Guevaru, zapatistov, čiernych panterov, Svetlého chodníka, Mumie Abu-Jamala... Zaujímavá je aj skutočnosť, že v booklete predošlého albumu Evil empire a na www.ratm.com môžete nájsť zoznam odporúčanej literatúry, ktorú nebudem prepisovať, pretože nechcem až tak očividne opisovať z domino-fóra číslo 4/2000. Skupina s takýmto zaujímavým zameraním si zákonite musela nájsť miesto v mojej hudobnej zbierke. Opäť ma však mrzí, že nerozumiem textom, a tak mi povestené básnické

umenie frontmana Zacka de la Rochu zostáva skryté, no z domina som vyčítal, že ľuďom, ktorí zažili komunizmus môžu pripadať tieto texty trochu úsmevné, no určite to chlapci myslia dobre. Na tomto vyzretejšom cd po dvoch predchádzajúcich tiež dosť dobrých cd kapela experimentuje aj s gitarou, a tak je miestami tvrdenie, ktoré je napísané na zadnej časti bookletu, že všetky zvuky boli vyrobené hlasom, gitarou, basou a bubnami, prinajmenšom neuveriteľné. Na cd je dvanásť typických čerstvých ratm skladieb, ktoré by nemali zostať len v rovine hudobnej, ale mali by tiež rozhýbať ľudí k odporu voči zriadeniu. Nepochopiteľným mi zostáva fakt, že ratm nahralo skladbu ku godzille, čo je typická americko japonská komerčná sračka, keďže ináč bojujú práve proti všetkým tým veciam, ktoré obsahujú takéto filmy. Ak však cítite aj vy nespokojnosť so systémom, táto hudba je výborným podmazom k jeho meneniu.

www.ratm.com



rage against the machine

jovanotti

K tomuto sympatickému talianskemu chlapíkovi som sa dostal asi pred piatimi rokmi kľukatou cestou, ako to už v živote býva. Prvým impulzom bolo vystúpenie nejakého tanečného súboru na jeho skladbu *Penso positivo* /myslím pozitívne/ na stv, už si nespomínam pri akej príležitosti. To ma uchvátilo natoľko, že sa mi jeho album *raccolta /žatva, úroda, zbierka/* musel zákonite dostať pod ruku, a samozrejme aj do prehrávača. Mnohým ľuďom, keď sa povie jovanotti napadne *l'ombelico del mondo*, alebo serenat rap. *L'ombelico del mondo*, ktorá je jeho asi najrezkvejšou a najchytľavejšou skladbou, som počul vyhrávať na pláži v Taliansku o pol druhej v noci a šantil tam na ňu hlúčik talianskej mládeže. Tu ma napadá, že slovo jovanotti by malo znamenať niečo ako slangový výraz pre mládežníka. Na už spomínanom albume sú skladby z rokov 1990 až 1995. Jovanotti je v Taliansku dosť populárnou hudobnou osobnosťou a to čo hraje je niečo medzi rapom popom a funkcom. Najnovším albumom už zabída aj do jazzu /acid jazzu/. Spomínam si na jeden jeho zaujímavý klip, v ktorom hraje skupinka raperov /nie ako puff.../ proti skupine politikov, právnikov, vojakov, cirkevných hodnostárov /ľudí vedúcich systém/ a hrajú s loptou, ktorá má podobu zeme. Z tohto staršieho albumu ma zaujali skladby okrem už spomínanej *l'ombelico del mondo*, aj podobne rezké *penso positivo* a *piove /prší ??? niečo také/,* ktoré nesie nádhernú atmosféru dažďa a búrky zatiaľ, čo vy si sedíte doma, mokry, pretože ste práve prišli z tohto dažďa a je vám fajn a vonku stále, ale už len tíško padá dážď, kde tu zahmí a všade je príjemné šero. A aj ostatné skladby stoja zato. Už len preto, že sú v taliančine, a že z nich vyžaruje to jovanottiovské pozitívne nazeranie na svet. Hoci momentálne nepočúvam toto cd veľmi často, raz začas si pri ňom zaspomínam na dobu, keď som po laviciach vypisoval jeho meno. Tento článok som sa rozhodol napísať hlavne preto, lebo na svete je jeho ďalšie cd. Vyšlo toto leto a našiel som na ňom 14 nových skladieb. Mal som záujem kúpiť si ho už v lete, keď som bol v Taliansku, ale pri mojej rhcp mánii mi nezostali líry. A tak sa k nemu dostávam až teraz. Keď ste boli toto leto v Taliansku a mali ste možnosť pozeráť tamojšiu tv je až nemožné, aby ste nevzhladli klip ku skladbe *per te /pre teba/*. Mal niekoľko verzii, pretože nebol veľmi náročný na prípravu. Totižto celý spočíval v tom, že jovanotti so svojim novým módnym doplnkom /klobúčik/ spieva hľadiac do kamery a celé sa to odohráva v niektorej z izieb obyčajného bytu /spálňa, kuchyňa.../. Je to veľmi pekná skladba, dosť odlišná od jeho starších počinov. Príberá na melodike a jovanotti spieva /nerapuje/. Ďalšie skladby na tomto cédečku sú tiež viac inštrumentálne, s väčším využitím elektroniky, nových nástrojov a s ohromným zvukom. Celé cd je viac melodické, miestami až psychedelické, čo bude asi spôsobené jovanottiovým pobytom v orientálnych krajinách. Zaujímavý je tiež booklet, ktorý sa skladá s klasických textov piesní a samostatnej foto prílohy. Dovolím si tvrdiť, že jovanotti mení štýl zo "sivého mestského" na exotickú prírodnejší paradoxne k väčšiemu množstvu použitej elektroniky. Stáva sa univerzálnejším a pestrejším. Napriek všetkému /komercia ???/ ostáva sympatákom akého som si ho obľúbil. Lutujem, že nerozumiem textom, pretože si myslím, že aj tie stoja zato. Pri počúvaní jeho skladieb sa ocitám v Taliansku s mojím malým bratrancom v parku pri pláži v kraťasoč, tričku a sandálach. A už končím, lebo ma ťahá k moru, aby sme sa šli kúpať. Ciao!

one hundred thousands drumbeats, one thousand
basslines
one hundred ways to tell something... something like...
well...
i don't know. after all, if you try to say something by
creating songs,
dancing, screaming, rapping,
it means you cannot tell it in one single word:
you have to describe it by what's close to it, describe it
through
its reflections on the days,
like with the black holes, some say they exist, but nobody
has ever seen them:
we know they exist for the trace they left in the universe.
it could be the soul, as if i said "this is my soul:
you can take it and do whatever you like with it".
the soul is never unveiled completely,
you can only see it mirrored on reality:
you think you really see it but then
what you see is just an image on the water surface
that can be altered anytime.

you can however frame that image in a photograph:
you can understand it and use it as starting point for path
to follow.

i remember an uncle of mine, who was a water diviner and
people dug according to the instructions he gave them:
at times they found water, at others they did not.
i like precision, the people who are precise,
musicians, virtuosi, professional dancers,
martial arts teachers, pottery decorators,
computer programmers, surgeons, cooks...
as far as i am concerned, i see myself as a water diviner,
like that uncle of mine, even though he was just an uncle-
in-law.

per te /cortona agosto1998/

é per te che sono verdi gli alberi e rosa i fiocchi
in maternità é per te che il sole brucia a luglio
é per te tutta questa città é per te che sono
bianchi i muri e la colomba vola é per te il 13
dicembre é per te la campanella scuola

é per te ogni cosa che c'è ninna na ninna e...

é per te che a volte piove a giugno é per te il sorriso degli umani é per te un'aranciata fresca é per te lo scondinzolo dei cani é per te il colore delle foglie la forma strana della nuvole é per te il succo delle mele é per te il rosso delle fragole é per te ogni cosa che c'è ninna na ninna e...

é per te il profumo delle stelle é per te il miele e la farina é per te il sabato nei centro le otto do mattina é per te la voce dei cantanti

la penna dei poeti é per te una meglietta a righe é per te la chiave dei segreti é per te ogni cosa che c'è ninna na ninna e...

é per te il dubbio e la cerezza la forza e la dolcezza é per te che il mare se di sale é per te la notte di natale é per te ogni cosa che c'è ninna na ninna e...

www.soleluna.com

-bos-

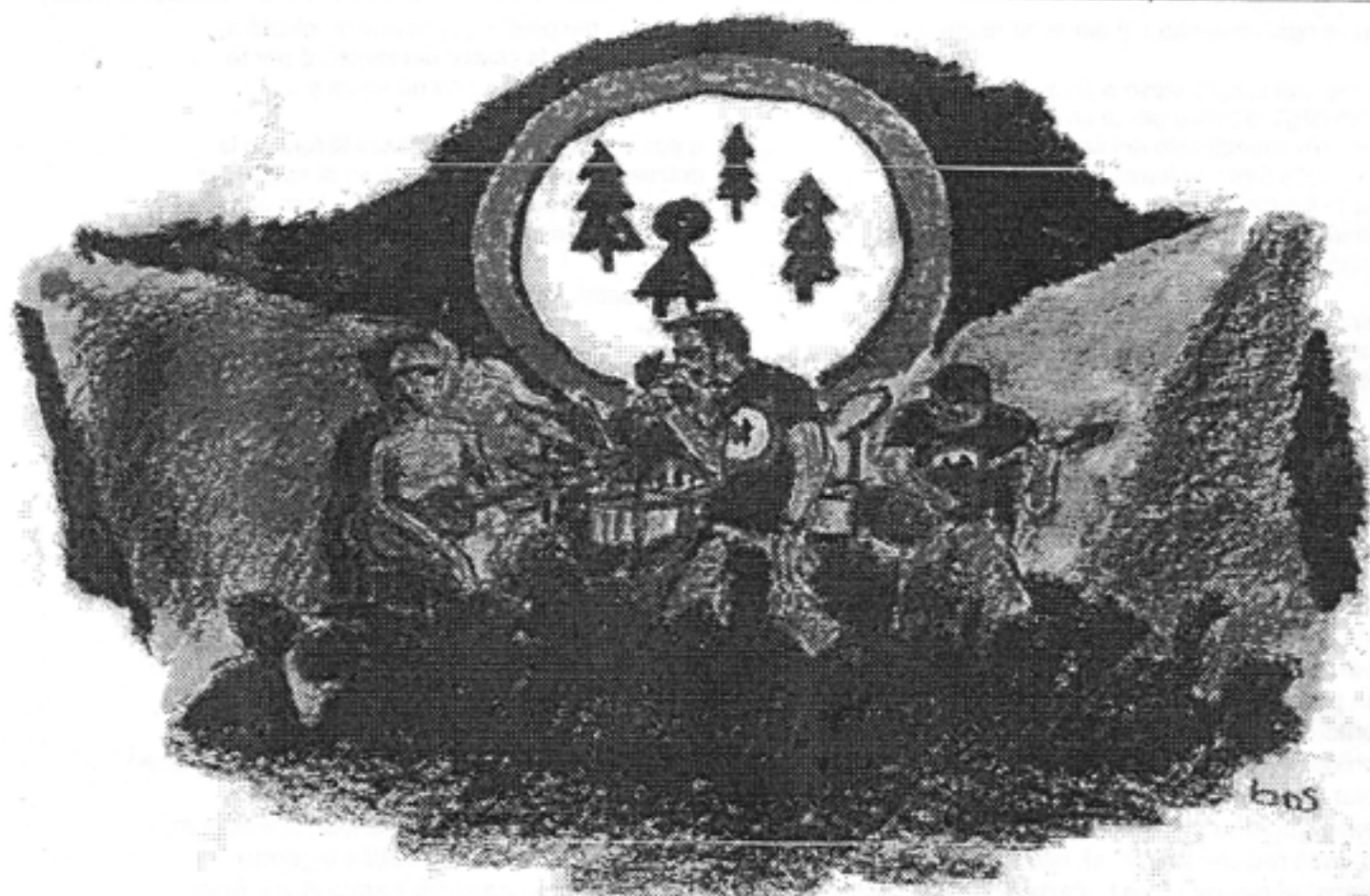
pop

Slovenská najhudobnejšia scéna nám opäť na naše plastové tanieri naložila za plnú naberačku tých najchutnejších pomyjí. Po tom, čo sa dancefloor odporúčal do záhrobia a reinkarnovaný jazz oslávil svoj návrat spanilou jazdou, sa medzi týmito prúdmi objavuje prúd stredný - slovenská populárna hudba. Nevieť akým spôsobom sa ľudia z branže, skôr od koryta dostali k informácii, že slovenská omladina je hlúpa, ale využívajú ju najefektívnejším spôsobom. Je známe, že dlhé roky utláčaná kvalitná muzika sa dostala do popredia hneď potom, ako manažérkovia a producentikovia zistili, že slovenskí mládenci a mládenice povyrástli a prišiel čas pre mladú, za rockom bažiacu generáciu X. Táto kvalitná muzika sa však prílišným skomercializovaním znefunkčnila, čo potvrdili svojim radikálnym prechodom k popu napríklad Kex a Radiátor, radikálnym kopírovaním americkej postneohyperblablapunkovej scény napríklad práve sa rozchodivšie Ine Kavej, či neskutočne obohrávaná slovenská diva dfa Alanis a Sheryl Janka Kirschnerová. Tieto hviezdičky sú však ešte nič oproti veľkému Igorovi Táslerovi a jeho neexistujúcemu bandu. Veď čo už je IMT smile? Chabá značka jedného mladého (akoby povedal môj táto, ináč rodený koňar tak isto ako Ildikó Tásler) kotňaka, ktorému prvý album urobila legenda slovenskej hudby Laco Lučenič a druhý album slovenské rádiá. Dnes je najväčší kamarát z Rišom Mullerom, ktorý mu pomáhal na príprave tretieho albumu, ktorý Ivette Tásler točil v Prahe spolu bubeníkmi Valihorom a Buntajom a basgitaristom Gašparom, čo sú v podstate zakladatelia IMT smile. Keď som spomenul R. Mullera, nedá mi nespomenúť jeho band, ktorý Slováci poznajú aj pod autonómnymi značkami Ash Band a Free Faces. Spomenutý Marcel Buntaj sa zapredal Táslerovi a basgitarista Oskar Rózsa produkoval album vychádzajúcej sračke slovenskej populárnej hudby Pare. Natíska sa mi do papule myšlienka, že peniaze zložili aj tých najlepších muzikantov, ktorí predsa len nemajú chrbtovú kosť, ktorá by bola hodná charakteru. Ako víťaz teda vychádza Andrej Šeban. I keď vždy mimo, ale o to viac na správnom mieste, najlepší gitarista poslednej doby medzi tatranskými končiarimi.

50.All stars game NHL v Toronte

Výsledok zápasu a ani výrazný komerčný krok celej NHL smerom ďalej nebudú hlavným ťažiskom nasledujúcich pár riadkov. Budú nimi komentátori Slovenskej televízie, ktorí mi tento zápas dokonale znechutili. Cez dokonalú neznalosť histórie a štatistik, neskutočnú výslovnosť mien takmer všetkých hráčov, skutočnú dementnosť pri komentovaní akéhokoľvek zásahu brankára, neuveriteľnú neaktuálnosť pri opisovaní akcií a neskutočné témy a pletky rozoberané počas prerušenia hry som sa aj napriek najlepšiemu vedomiu, svedomiu i bezvedomiu nedokázal preniesť. Ivan N. a Stanislav Š. boli v štúdiu, tak ako ostatných sedem rokov oblečení v slovanistických dresoch, avšak ich obľúbené hviezdy v tom momente nehrali a tak ich nesúvislý prejav bol tomu dostatočne prispôsobený. Na jednej strane poznajú učiteľa, ktorý v siedmom ročníku učil Ľuba Kolníka chémiu, ale už im trocha ušlo že Curtis Joseph chytal za výber Severnej Ameriky a nie za Výber Sveta. Možno ešte snáď vyzdvihnúť, že sa tešili z úspechov slovenských hokejistov, ale nechcem si ani predstaviť čo by robili keby v tom zápase hral Zdeno Čiger a strelil by gól. Určite by zapálili výškovú budovu STV na víťazstvo všetkých najbelasejších medzi belasými. Je mi až na zomretie s toho, že televízia vie zabezpečiť kvalitný komentár k bedmintonu, curlingu i hodu pianom, ale k na Slovensku najobľúbenejšiemu športu vedľa zohnať len dvoch starých sedliakov, ktorých vyťahli priamo z poľa od pluhu.

-domcsek-



Žena z lesoparku sa vydáva na výlet,

a tak som nemohol ostať ležať a len tak oddychovať po megamiléniovom ošiali, ktorý neobišiel ani môj byt a musel som tejto skutočnosti venovať patričnú pozornosť. Veď nie každý deň môžete počuť spievať nahú žltú holohlavú ženu. Najprv som sa skontaktoval s leaderom tejto skupiny - Šarkanom. Položil som mu zopár otázok a on, čuduj sa svete popri tom ako balil aparatúru chystajúc sa na výlet našiel si čas a odpovedal mi:

1 ako žiješ?

je mi fajn... konečne, bolo to ozaj veľa roboty kým album "Na výlete" uzrel svetlo sveta... ale na druhej strane, ešte veľa vecí na nás čaká... dúfam, že to bude to prijmejšie... teda promo k platni a hlavne koncertovanie.

2 ako, prečo, kde a načo vznikal váš nový album /začo, s kým.../?

ok... zkopírujem ti taký release, ktorý šiel pre médiá, ok? Tu to je :

INFO Žena z lesoparku

V poradí druhým albumom prichádza skupina Žena z lesoparku (prvý „It's Okay“ vyšiel v máji 1998). Jeho názov „NA VYLETE“ vychádza z pilotného singla Výlet ako aj z odhodlania členov kapely stráviť po vyjdení albumu čo najviac času „na výletoch“, teda na koncertných pódiumoch na Slovensku a možno tento rok aj v zahraničí. Album sa nahrával a miešal v štúdiu EBONY v decembri a januári. Za pultom sedel ostriešaný Ivan Jombik, inak si ho skupina produkovala sama v pôvodnej zostave : Peter Novák (Šarkan) – spev, Jaro Grůň – gitara, Jano Litvanský – basa, Martin Terkovič – bicie. Hostia albumu boli Robo Rist – perkusie a Ľubo Umelec Priehradník – perkusie, klávesy a trúbka. Album obsahuje 12 nových pôvodných skladieb a jeden live unplugged bonus titulnej skladby z minulého albumu „It's Okay“. Na rozdiel od prvej platne album je naspievaný v dvoch tretinách v slovenčine, štyri skladby a samozrejme bonus v angličtine. O texty sa opäť staral Šarkan s výpomocou od kamarátky zo študentských čias Katarínou Noskay, ktorá ako sa vyjadril, má podobný zmysel pre humor. Na platni si vyskúšala kapela niekoľko polôh, od klasického zvuku Ženy z lesoparku (zlé alebo vlastne dobré jazyky hovoria o slovenskom Red Hot Chili Peppers)-Cirkus, Výlet, Prírodné zákony, Snehuliak atď, cez „Ursínysovskú“ – Spiš?, psychadelickú – Bye bye, „staropinkfloydovský“ – Dážď či perkusiami a trúbkou dýchajúci – Morning. Živý bonus zas presvedčí o koncertnej zdatnosti skupiny. Album „NA VYLETE“ je doplnený multimediálnou stopou. Majiteľa originálneho CD takto poteší interaktívna hra s nahou žltou Ženou z lesoparku, ktorú sa opafuje aj na samotnom obale albumu. Graficky a softvérovo

nadpriemerne zvládnutá dátová stopa ponúka množstvo fotiek, dotazník, krátky videozáznam z koncertu, akordy k jednotlivým skladbám a originálne poďakovanie. Album by mal byť v každom dobrom obchode od 7. Februára.

Poradie skladieb : 1. Cirkus 2. Výlet 3. Prírodné zákony 4. Spiš ? 5. Snehuliak 6. Možno 7.

Morning

8. Návšteva 9. Go there 10. Bye bye 11. Jungle

12. Dážď 13. It's Okay live unplugged

3 ako sa bude líšiť od predchádzajúceho its ok?

no trochu sme odvtedy pokoncertovali, poskúšali, takže aj hráme trochu lepšie... a hlavne sme mali viac času a produkovali sme si ho sami. Napriek tomu, že je tam veľa rôznych polôh... myslím, že album viac drží pokope ako IT'S OKAY. Treba počuť.

4 už som započul dva single a sú celkom fasa, ale cítiť zmenu... Čo si myslíš, čo je to komercia na slovenskej hudobnej scéne a neovplyvnila aj vašu ženu? resp. nemyslíš, že Tasler a spol. sú viac komerčáci ako hudobníci /pri všetkom prirodzenom rešpekte/?

pozri, asi je treba veci vidieť zo širších súvislostí: sme malá krajina... ľudia nemajú peniaze... aby vydavatelia ako tak zarobili... tak sa snažia tlačiť interpreta do akéhosi stredného prúdu, aby sa to teda páčilo všetkým... a aby sa to kupovalo... lebo vieme, že cieľová skupina rezkejších žánrov sa viac napafuje ako kupuje... našťastie náš vydavateľ nás do ničoho nellačí... takže čo je na albume, to je naozaj od nás... takže ak niečo znie trochu "mäkko" je to preto, lebo sme to tak chceli.....

Čo sa taslerovcov týka... nuž priznám sa : bol som na koncerte a páčilo sa mi. Rozhodne si myslím, že Ivan je ďaleko väčší hudobník a skladateľ ako spevák, lebo jediné čo ma vyrušovalo bol donekonečna ten istý ukrivdený výraz rockového spasiteľa. Som väčší fanúšik Pehy ako IMT Smile a tiež považujem ten duet s Jankou Kirschner za zlý vtíp... no napriek tomu myslím, že Ivan a Miro Taslerovci sú veľmi podstatní slovenskí hudobníci. Iba im držím palce, aby ich ten establišment, proti ktorému tak usilovne v metaforách spievajú, nezhltoľ ako čerešňu.

5 máte dzivý billboard...

chceme upozorniť na album, keďže nemáme tak všemocného vydavateľa... ale hlavne pobaviť... verím, že poteší nielen našich fanúšikov... ale všetkých, ktorým vadí tá nekonečná sivosť slovenských miest.

6 akú hudbu počúvaš, resp. aké filmy pozeráš a vyhľadávaš, resp. aké kultúrne akcie navštevuješ?

...za posledné dva mesiace toho veľa nebolo... môžem hovoriť len za seba... nový beck, morcheeba, nakúpil som trochu world music...

7 ako nazeráš na súčasný stav na Slovensku /politika, muzika, televízia.../

politika... je mi z toho blivno... tak som sa tešil, že už len nejaký bude a zdá sa, že ani tito nekonajú oveľa inak ako tí predtým... aspoň, že voči svetu sa tak neztrapňujeme ako za Mečiara... no a úplne ma vytáča, že to monštrum sa zase ukazuje na verejnosti... Müller ma dosť nasral, že porušil ako prvý to nepísané pravidlo normálneho človeka o úplnom ignorovaní V.M. a veselo si ho zavolať do svojej Talk show... ok, muzika... tak to si myslím že sme čo sa klubovej tanečnej muziky týka dosť za čechmi, ale čo sa všeobecne muziky týka tak dosť lepšie... tam sa stále žije na "pocivom" českom rocku... ale tú DJ scénu im môžeme závidieť...

takých tých fajn kapeliek je ale teraz dosť : le payaco, para, malevil, b3, Peha, kuku spit, happy melon, this is kevin... snáď aj žena z lesa... počul som že u vás vzniká ďalší fenomén I.M.T. Nuda... ešte som to ale nepočul. TV sux.

8 čo vraviš na nových red hot?

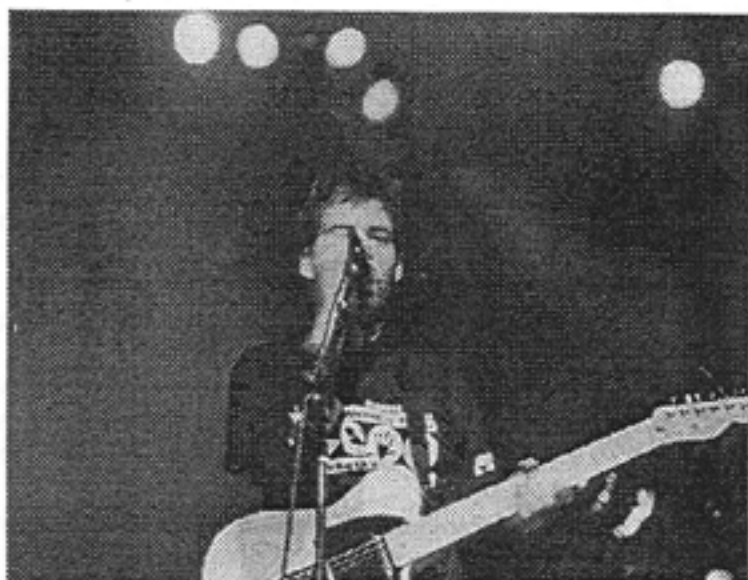
inak my až tak nefičíme na red hotoch ako sa hovorí... počul som, fajn... ale myslím, že ich vrchol bol na blood sugar... a one hot minute. Koncert z Milána čo dávala STV bol fakt hrozny... ale z Woodstocku boli absolútne super.

9 čo chystáte okolo nového albumu? dúfam, že koncert v košiciach je na zozname.../kedy/

...jasne... šnúra bude niekedy v apríli... na košice sa ale fakt, fakt tešíme !!!... zatiaľ sa tam vždy hralo dobre.

10 na čo myslíš, keď tvoríš, hraješ...?

to som nevedel prečítať. /mail mal dobabranú diakritiku.../



11 aký máš názor na drogy?

...drogy? Ako toxické látky spôsobujúce závislosť? Ja ani nikto z kapely ich neberie, ani ich nikdy nebral. Naozaj, ruky preč od sračiek !!! Ak myslíš toxické látky ako káva, čaj, (nikotín- vlastne ten tiež spôsobuje závislosť), alkohol, tráva... nemám nič proti ale všetko s mierou... o dosť menej pijem ako keď som býval na intráku... to bola samá krúžkovica atď... tabak nefajčím vôbec... fičím na čaji... sem tam nejaký jointik... pozri, ako hovorím všetko s mierou... človek čo stále hulí, alebo stále chlasce vyzerá v zásade rovnako úplne zle. U nás je bežné, že pijú úplne všetci... a v podstate dosť od mlada a dosť na tvrdo a zvyčajne sa tu pijú pekné patoky. Pozri sa ako u nás vyzerá priemerný 40 ročný človek.

12 čo pre teba znamená žena?

myslíš tá z lesoparku?...veľa zábavy, super chalanov... a aký taký zmysel načo som tu. Ak myslíš ženu ako takú, tak snáď ešte viac... aj keď teraz som bez.

13 čo si myslíš o treste smrti? 14 ako spomínaš na detstvo, lásku /prvú/, maturitu, vojnu /bol si na vojne? čo si o nej myslíš?/? 15 neskúšali ste niekedy so ženou jamovať? máš rád jazz? 16 už ma nič nenapadá, takže ak máš niečo čo by si chcel povedať a ešte ti nikto nedal priestor, kľudne napíš čo chceš /budem len rád/

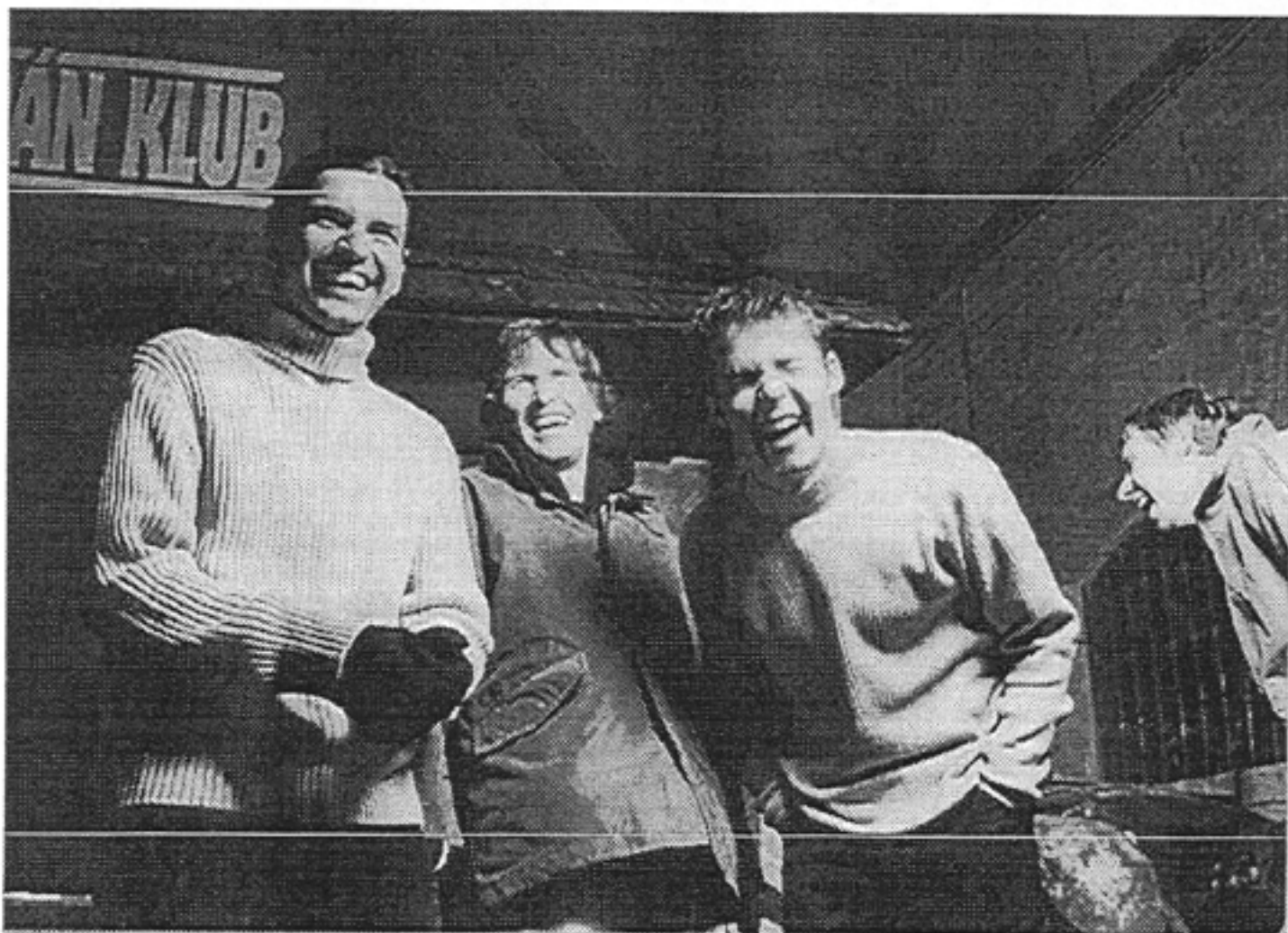
...už iba útržkovite...jazz milujem, ...samo že na skúškach jamujeme a čoraz s podivnejšími nástrojmi...nebol som na vojne...detstvo bolo vďaka fasa rodičom fasa...hlavne som sa naučil rozoznávať dobré a zlé veci...maturita je ako prvé milovanie...dlho sa na to pripravuješ...a potom keď to skončí tak sa sám seba pýtaš...to bolo všetko ???

kúp si originálne Cdčko kde je fasa dátová stopa a choď na našu WEB stránku: www.zenazlesoparku.sk

s.

-bos-

PS: Kúpil som, počul som a tvrdím, že Žena z lesoparku je fakt dzivá, a to je už čo povedať...



Karol Kállay RODINNÝ ALBUM

V sobotu, pred prvým dňom v škole po krátkych zimných prázdninách som vstal o štvrtej ráno, aby som sa opäť ako taký šialenec vybral s ocom a bráškom na výlet do Bratislavy. Viezli sme sa päť hodín v ICéčku, až sme dorazili do nášho hlavného mesta. Najedli sme sa neďaleko Michalskej brány a opäť sme sa vybrali do megastoru s cédečkami. Kúpili sme nového Jovanottiho, o ktorom píšem na inej strane acid xxlka a jeden perfektný acid jazzik, o ktorom asi tiež napíšem v rámci hudobného okienka. Potom sme sa už vybrali za hlavným cieľom našej výpravy a to na výstavu fotografií Karola Kállaya. Opäť vchádzame do budovy, kde sme boli pred nedávnom na bienále ilustrácií a opäť sa začína naša púť okolo sveta spolu s Karolom Kállayom. Na našej púti stretávame chorých ľudí s ich utrpením, deti s ich detským šťastím, starých ľudí pri najrôznejších situáciách, ako aj úplne všedných ľudí pri zvyčajných i menej obvyklých činnostiach. A pri každej uchváti jednoduchosť fotky, no zároveň jej ľudská hĺbka. Všetky fotografie sú čierno-biele až na jednu fotografiu Alexandra Dubčeka. Fotky sú radené tematicky a veľa panelov je označených istým výrokom rôznych ľudí súvisiacim s fotkami ako napríklad: "Nemilujem Ťa kvôli tomu aká si, ale kvôli tomu aký som ja, keď som s tebou.", "Ak chceme opäť nájsť šťastie, musíme sa opäť stať deťmi", "Žiadna práca, i tá najmenšia Ťa neponíži.", "Ten, kto je svedkom zlého činu a ani nezdvihne proti nemu ruku, je takisto vinný ako ten, ktorý zločin pácha." A podobné múdrosti, pri ktorých človek postojí, zahľadí sa na fotografiu a vezme si pre seba určitý dojem, ktorý mu pomôže napríklad zdvihnúť ruku proti neprávu ak sa s ním stretne. Vstup je zdarma a navyše je to divák, ktorý si odnáša so sebou jednu z najcennejších vecí - dobrý pocit a ešte niečo viac. Išli sme už smerom na vlak, keď tu zrazu, zbadáme Borisa Filana, no nestihneme ho natočiť, ale čo sa nestalo. Rozhodli sme sa, že sa vrátíme do Tesca, kúpiť si jablkový ice tea a hádajte kto šiel oproti. A tak oco, aby bol nenápadný sa otočil a vyfahoval spod vesty kameru, no chudák Filan si asi myslel, že ho môj oco ide zastreliť v centre Bratislavy. Cez tvár mu prešlo predsmrtné zhrozenie a vydýchol si až keď zbadal objektív kamery. Nesmierne som sa pobavil a po piatich hodinách cesty vo vlaku som sa zvalil do postele a zaspal.

Muzikant

Na Lune sa v jednej relácii o kultúre objavil spot o časopise muzikant, ktorý mal byť časopisom monitorujúcim slovenskú hudobnú scénu, mal byť konkurenciou pre české hudobné časopisy a mal byť priekopník v tejto stratenej a zabudnutej oblasti časopiseckého priestoru na Slovensku. Jeho vydanie bolo avizované na 31. januára, a tak som plný očakávania už od toho osudného dňa obehával všetky možné miesta, kde by ho mohli mať. No bezúspešne. Až v jedno zahmlené ráno 2. februára mi teta predavačka neodpovedala, že o niečom takom ani nepočula, ale ochotne sa načiahla a podala mi muzikanta so slovami: "19,50". Už prvé ošahnutie ošumelého novinového papiera vyslalo prvý horký signál do môjho naivného mozgu. Nedočkavo som vrhol svoj zrak na prednú stranu, ktorá vyvolala druhý horký signál. Prechádzajúc cez cestu, idúc do školy som začínal listovať, načo sa mi časopis rozpadol, pretože muzikant má voľnú väzbu, respektive nie je zospinkovaný. Letmo som prebehol cez tých 16 stránok a znechutene som časopis poskladal a zastrčil do vrečka. V škole som sa snažil začítať, ale dlho som nevydržal a asi po troch pokusoch som to vzdal. Pre ilustráciu chabého obsahu uvediem stručný prehľad: na prvej strane je obálka, na druhej sa nám predstavujú autori, traja redaktori rádií a dvaja publicisti a dozvedáme sa, kde budú naše populárne skupiny á la imt smile natáčať klip a s kým, tretia strana patrí príhovoru šéfredaktora Štefana Baláža, info o pripravovanom muzikále Beatles v Prešove a o prelínaní žánrov v hudbe, ďalšia dvojstránka patrí rozhovoru s iným kafe a ankete s muzikantmi, či sa chodia lyžovať..., na ďalších dvoch stranách máme možnosť dozvedieť sa čo to o piatich cd slovenskej tvorby /beata dubasová, peha, this is kevin, iné kafe a nuda/, a okrajovo sme informovaní o pripravovaných projektoch slovenských vydavateľstiev, na ďalších dvoch stranách si redakcia zaspomínala na večierok, na ktorom predstavovali svoj plátok a dobre sa napapali chlebičkov, 10. strana nám ponúka čo to o jazzovom objave fade out a kapele nocadeň, ďalej si môžeme prečítať cenník reklamy, ďalšou "lahôdkou" je prehľad toho čo počúva jana kirschner a článok o folkovom večere, predposledné dve strany ponúkajú prehľad najhranejších slovenských piesní v rádiu flash a kiks, reklame a prehľadu niektorých hudobných podujatí na Slovensku, konečne prichádza posledná strana a s ňou horoskop /akože vtipný/ a text s notami k piesni modrá od jany k.. Vrelo neodporúčam utrátiť dvacku za také čosi. To si radšej kúpte kamaráta /časopis/.

-bos-

FILMÁRI

Koncom minulého roka sme s ripom, mvgom a tinom robili sočku o filmovom klube a klubovom filme. Práca to bola v celku zaujímavá. Mimoriadne zaujímavý bol rozhovor s tromi filmármi, s ktorými sme sa stretli len náhodou, keď sme vychádzali z cinefilu, v ktorom sme natáčali anketu. Oni tam tiež niečo natáčali, a tak som sa ich opýtal, či by nám potom neposkytli nejaké zábery. Súhlasili. Po nejakom čase som ich opäť stretol v meste a pustil sa s nimi do reči. Zistil som, že natáčajú film. Viac mi nebolo treba. Dohodol som sa, že s nimi spravím rozhovor. A tak sme sa jedného dňa stretli v cinefile, kde sme sa porozprávali...

1 Čo ste zač a o čo vám ide?

Takže, ja za seba hovorím, také som dostal inštrukcie... Som študent a točím taký príležitostný filmík.

Pomáham kamošom za kamerou, pred kamerou...

2 Vy ste len traja, ako celý tím?

Teraz sme len traja, lebo potrebovali len troch. Pre ďalšie scény budú ďalší...

3 Ako máte rozdelené úlohy?

To nikto nevie... Ja som iba taký príležitostný herec a niekedy niečo porobím aj za kamerou... Režisér je tuhá...

4 Čo vás viedlo k tomu, aby ste začali natáčať?

Umelecká ambícia - to je jasné. My sme už ináč natočili štyri také krátke 5 minútové filmy.

5 Dali sa niekde pozrieť?

Na VTV bola taká relácia, kde sme to poslali, ale až po termíne, takže to tam nebolo... Takže nikde...

6 A tie krátke filmy sú o čom?

Oni zadali námety /MTV/ a my sme ich len obmenili. Jeden z nich bol tiež sci fi /ako ten, ktorý práve natáčajú/.

7 Študujete?

Áno

8 A čo? Film?

Hehe... Je to smutné, ale taká je doba - právo.

9 Aký máte postoj k štúdiu?

Realita - Slovensko. Na Slovensku má význam študovať len dva odbory. To treba povedať. Ekonomiku a právo. Nič iné. Čiže tak, ale dištancujem sa od toho...

10 Čo vás stála technika?

To sa nedá vyčísliť len tak - počítače, a tak... Táto kamera stála 64 tisíc...

11 Z čoho sa skladá tá technika?

Kamera, ešte jedna kamera, možno ešte ďalšie, ale táto je základná, statív...

12 Tento film, ktorý natáčate - o čom bude, a aké s ním máte plány?

O čom bude?... Sci fi v blízkej budúcnosti - cyber punk. Aké máme plány?... Tie najvážnejšie: Predabovať ho do Angličtiny a ponúknuť na nejaký nezávislý festival do spojených štátov.

13 Čo by ste mi poradili, keby som ja chcel začať natáčať film?

Kúpiť si kameru a mať kamošov.

14 Aká je hlavná myšlienka toho vášho filmu?

No že vývoj sa nedá zastaviť, a že technika nie je nič negatívne.

15 Vyzerá to reálne s tou Amerikou?

Iste.

16 Máte nejaké kontakty?

Tam môže hocikto ponúknuť, buď ho vyberú, alebo nie - taká istá pozícia.

17 Aké problémy vás sprevádzajú pri natáčaní?

Neschopní herci hehe... Obmedzený čas batérie, technologické limity to je jasné, ľudský faktor.

18 Chodíte do FK /filmový klub/?

To sa nedá takto povedať... Občas.

19 Navštevujete aj klasické kiná?

Áno.

20 Aký máte postoj k filmom, čo sa premietajú tu a v komerčných kinách?

Tieto sú jasne hodnotnejšie a tak... ale jednoducho... to sa nedá povedať zjednodušene. Trend je tu jasný...

Hollywood to tu všetko prealcuje.

21 Aké filmy sa vám páčia?

Také, čo ukazujú život, čo sa na ne pozriem a zamyslím sa ako ďalej budem žiť.

22 Čo si myslíte o úlohe filmov v spoločnosti?

Taká otázka - Komunistická? Hehe... Majú veľkú moc, a je otázne, či sa dá zneužiť... Určite sa s nimi dá veľa spraviť, takisto ako pokaziť. Majú možnosť pozitívne aj negatívne ovplyvňovať...

23 Na vás majú aký vplyv médiá - negatívny/pozitívny?

Pozitívny. To je otázka prístupu. Nič pozitívne a negatívne neexistuje, to sú také hodnotenia - to je totálna blbosť.

24 Čo si myslíte o komercii, ktorá je v dnešnom svete taká rozšírená?

Dávajú ľuďom to čo chcú. Keď vznikla televízia, tak sa vravelo, že bude možnosť pozerať vážnu hudbu v televízii, a že nebudú musieť ľudia chodiť na koncerty. Nikto o to nemal záujem. Dali ľuďom to čo chcú. Prírodný vývoj v spoločnosti - väčšinový vkus.

25 Na vás má vplyv komercia?

My sme v takej pozícii, že my absolútne nemáme záujem na komercii, absolútne žiaden.

26 A to štúdium práva?

To už nie je film. To je iné. Práveže niekto, kto študuje právo ako taký idiot a je to jeho hlavný záujem a okrem toho je jeho záľubou sledovať nejakú debilitu v telke, to je idiot, ale nie my. My si to uvedomujeme, už tým sme ďalej. Na Slovensku nie je žiadna iná možnosť. Buď ísť robiť, čo je totálny extrém, alebo čo? Aká škola? Na Slovensku nie je žiadna iná škola, ktorú má význam ísť študovať. Filmová škola?! Veď tu sa nič netočí. Tu je treba jasne povedať. Slovensko je odkázané na dabing, na nič iné. Blbosť v podstate. Veď hej, každý má svoj názor. Tu sa natočí jeden film za dva roky a aj to taká blbosť - Fontána pre Zuzanu 3 hehe...

27 Takže k slovenskej kinematografii taký dobrý postoj nemáte.

Postoj by bol dobrý, ale tu nie je k čomu vyjadriť postoj.

28 A čo také filmy ako Záhrada, Orbis pictus, Nejasná správa o konci sveta?...

Práve to sú také menšinové filmy. Tým Slovensko nemôže preraziť. Nejde o to, že sú celkom dobré, ale to nemá význam, k ničomu to nevedie. To máš tak, keď sa tu natočí jeden film za rok. Nie je konkurencie schopný a nerefektuje trendy. tu je taký ten izolacionizmus slovenský. A do izolácie stále ďalej a ďalej sa ide aj so



Záhradou a takými filmami...

Orbis pictus... pane bože...

29 A česká kinematografia?

Iste, ďaleko lepšia než slovenská. Ale to tiež treba brať tak celosvetovo. Česko je na tom všeobecne lepšie.

30 V čom vidíte ten problém, že na Slovensku je to tak?

Lebo Slovensko je dementný štát s kultúrnou históriou totálne otrasnou. Ľudia sú tu debili. Zjednodušené hovorím... Jednak peniaze, a jednak nie je záujem točiť, lebo vidia, že nie je záujem, že nie je pre koho... možno by aj bolo pre koho, ale... Nie je pre koho, lebo ľudia si radšej pozrú slávikov na ulici ako dobrý film. Ale nevieš to zistiť, lebo ešte nebol natočený, takže nevieš reakcie ľudí. Ale už vopred sa to dá očakávať. Nie, ja si stále myslím, že keby si natočil dobrý film, vrátili by sa ti náklady. Lebo nie je účelom natočiť film v Afrike a imitovať USA - dementne, ako tu. Kolja - nemal vysoké náklady, ale nechcem tu hovoriť o Koljovi. Ako ja nekritizujem toho čo natočil Fontánu pre Zuzanu 3, aj keď dosť slabý film to asi bude, on si natočil a len využil ten prístup. Ne, ne... Vieš čo, keď porovnáam film a Rapoša, tak on je ešte väčší debil než film. Ale dobre, využil komerčný prístup a získal čo najviac. Tu treba, aby aj ďalší točili, aby sa spamätal Dušan.

31 A ktorú kinematografiu tak uprednostňujete vo svete?

Národné kinematografie neexistujú. To sú nezmysly. To je škatulkovanie. Ale, keby som mal vybrať, tak francúzsku. Taký pseudointelektuálny postoj sa tu snažíš prezentovať?

32 A z východných?

A opäť. Čo je to národná kinematografia? Už je taká globalizácia, že tí najtalentovanejší sa snažia uplatniť v USA a o tom to vlastne všetko je. Už je to všade. Nikto tomu neodolá.

33 Myslíte si, že sa tento postoj celého sveta v dohľadnej dobe zmení?

Európska únia sa zjednotí, ale tiež bude stavať na väčšinových filmoch. Čiže kvalitatívne určite nie. Ale sú aj také menšinové filmy. Keď menšinový film ide s veľkou reklamou, tak môže zasiahnuť dosť veľa ľudí, nie jak na Slovensku. Tu sa natočí a nie sú ho schopni ani distribuovať, nič. Vatikán zverejnil zoznam najobľúbenejších filmov a figurujú tam hollywoodske filmy.

34 Myslíte si, že aj hollywoodsky film môže byť kvalitný?

Iste.

35 Môžete menovať?

Je kopa dobrých amerických filmov. Dobrý, to je také slovo. No dobré filmy: 2001 vesmírna odysea. Anglický. Ale americký režisér a americké peniaze sú za ním, čiže americký. Kids, to je dobrý film. Tie americké filmy sú dobré po tej technickej stránke. Je to profesionálne, keď sa na to dívaš, tá myšlienka je už o niečom inom. Ale, keď sa tam natočí toľko filmov, tak automaticky určité percento musí byť dobré. Tam sa natočí spústa filmov, ktoré ani neprídu do Európy, a sú omnoho lepšie. Tam je trh, tam má kto pozeráť aj tie menšinové filmy. Tu

nemá menšinový film diváka. Aj celý ten životný štýl. 27 ročný herec je neúspešný a ďalej sa pokúša, a keď sa chytí, tak už ide. Ale nie jak na Slovensku, tu každý vstupuje do reality, takej dementnej, postkomunistickej. Na Slovensku pre ľudí umelec ani neznamená povolanie. To je úplne pomýlené zmyšľanie. Tu nie je možné, aby 27 ročný /my nemáme 27, to aby bolo jasné, to len ako príklad/ točil nezávislý film, venoval tomu mesiac, vzal si dovolenku, tu to je nemožné. Tu každý ide brigádovať - pizzu roznášať za 1000 korún mesačne ako taký idiot, a potom ide na diskotéku, tam to minie a vytancuje sa z toho, a to ešte na takú hudbu, že to ani nechcem komentovať.

36 Takže aká hudba sa vám páči?

Široké spektrum, obrovské množstvo žánrov. Dobrú, okrem country. Vivaldi, filmové soundtracky, Pink Floyd, Vangelis, Babylon zoo, John Williams, klasickú, nie to zbytočne takto hovoriť... David Bowie...

37 Myslíte si, že ľudia v Amerike sú iní?

Jasné, že sú iní, nie lepší, ale tým, že tam je tá ekonomická úroveň vyššia, viac si môžu dovoliť. A tu je aj ten celý historický vývoj taký, že... Feudalizmus, potom komunizmus, teraz debilita. V Amerike sú iné podmienky aj okolie. Vieš, keď sa narodí dieťa v podstate je všade rovnaké, len tie podmienky ho formujú. Hoci ich to formuje do blba, ale majú lepšie možnosti. Či je tam lepšie, či horšie, v každom prípade je to tam slobodnejšie. Nemusia voliť menšie zlo, ako tuná. 10 rokov po páde komunizmu tu je za prezidenta jeden totálny debil, ktorého sme ja my museli buhužiať voliť, lebo alternatívou mu bol vieme kto. To je situácia na Slovensku. Nehovorím o predsedovi parlamentu, a tak ďalej. Štyria z piatich najvyšších predstaviteľov štátu sú komunisti, čo k tomu viac dodať? A ešte, tu je pomaly väčšina ľudí proti 17. novembru. Keď bolo mlieko za dve koruny? Jáj hehe...

38 Tak, ktorá tak strana vám najviac imponuje?

Dá sa zjednodušené povedať, že to je SDK - KDĽ - pravica. Nie, že sme ako pravičiar, ale tu favica, to sú totálny komunisti, boľševici. U nás nie je favica favicou.

39 A čo vravíte na politiku HZDS?

HZDS by nemalo existovať. Malo by existovať, ale to je tragédia, že získalo toľko... To je obraz toho, ako ľudia zmyšľajú, kvality života, a to že Esmeralda má takú sledovanosť. A tak ďalej, a tak ďalej... Podstata je tá, že sú tam len tí, ktorých si ľudia zvolili a to je najsmutnejšie na tom.

40 Čo si myslíte o Rómoch?

Á to je taká populistická téma, to ani nekomentujem, nič...

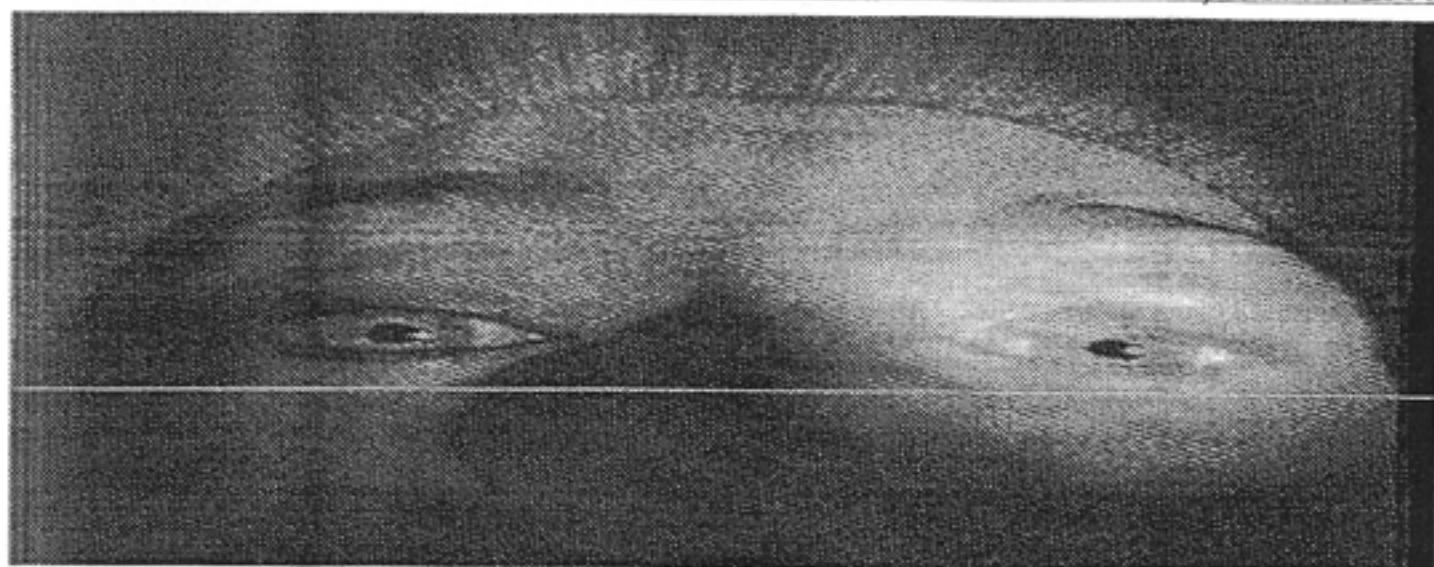
41 Aký máte postoj k odsudzovaniu Rómov?

Jasné, že to je primitívne, ale to taká zaostalá spoločnosť ako tu je, tak si všetko zjednodušuje... Nebudem tu komentovať Rómov, a také hlúposti...

42 Čo pre vás znamená natáčanie?

Veľa jasné, že veľa. Točiť nezávislý film je to najlepšie. Lepšie než sex. Je to určité vyjadrenie našich postojov, kultúrne vyjadrenie našich pocitov. Tak je to.

-bos & mvg-



Blair witch project

Marylandská polícia poskytla pred niekoľkými mesiacmi niekoľkým novinárom správu, že v lesoch západného Marylandu sa našli audio a video nahrávky študentov filmovej fakulty, ktorí tu v roku 1994 prišli natáčať film o čarodejnici z Blairu /Blair witch/ a záhadne zmizli. Neskôr sa v rádiách a televíziách začali objavovať útržky nájdených nahrávok, až niekoho napadlo materiál zostrihať, distribuovať ho do kín, a tak si na tom zarobiť. Ako som už naznačil, celý film je zostrihaný zo záznamov, ktoré traja filmári natočili. Pôvodne sa do Blairu vybrali natočiť filmovú prácu o čarodejnici, ktorá vraj unáša deti a zabíja ich, pričom jedno musí stáť v kúte, kým to druhé zabije, pretože vraj neznáša pohľad svojich obetí. Tak vraví legenda. Niektorí obyvatelia mestečka jej veria iní nie. Prejde prvý deň natáčania a režisérka je spokojná okrem iného aj s prácou svojich dvoch kameramanov. Na druhý deň sa vyberú na obetnú skalú, kde sa vraj našli telá piatich mužov, ktorí boli rituálne zavraždení a zviazaní do akéhosi ľudského ornamentu na jednej plochej skale pri rieke, ktorá podľa toho nesie názov obetná skala. Nálezcovia boli zhrození, no kým sa vrátili s políciou, niekto telá odniesol. Tak vraví ďalšia legenda, ktorú režisérka s tajomným hlasom prečíta na kameru a majú ďalšiu scénu do svojho dokumentu. Potom sa vyberú na akýsi cintorín kdesi v lese, pričom režisérka tohto projektu si svojou videokamerou natáča svojich priateľov a situácie, ktoré nastávajú mimo scenára. Dorazia na zvláštne miesto, kde sú po zemi uložené kôpky kamenia. Natočia toto mystické miesto a idú ďalej. Až príde noc a oni sa utáboria, postavia si stan a zaspia. Lenže v noci ich zobudí zvláštny praskot, ktorý chce režisérka natočiť, aj keď Josch s Mikeom sa do toho veľmi nemajú. A praskot prichádza zovšadiaľ, a tak sa ani nevedia rozhodnúť kde sa s v tme vidiacou kamerou obrátiť. Ráno Josch prehlási, že v noci počul chichot. Zhodnú sa na teórii, že ich sleduje nejaký magor, ktorý ich chce vystrašiť, a že s takými ľuďmi nechcú mať nič spoločné, a tak sa vyberú ďalej. Začnú však blúdiť, a tak prichádza ďalšia noc v stane a ďalší praskot. Ráno nájdu okolo stanu tri kôpky kamenia a už ich to začína znervózňovať. Medzi iným aj to, že začali blúdiť. Ďalší deň sa už stupňuje nervozita a začínajú prvé konflikty. Zotmie sa a nastáva tretia noc v lese. V noci ich zo spánku vytrhnú hlasy detí kdesi v tej tme okolo stanu, ich smiech a džavot. Panika ich prepadne, keď sa steny stanu začnú prehýbať a vlniť, na čo všetci vybehnú a zastavia sa až po istej chvíli v bezpečnej vzdialenosti od stanu. Vypnú kamery. Keď vyjde slnko vrátia sa ku stanu a Josch nájde svoje veci od akéhosi slizu. Stratia mapu a tým sa vzťahy medzi nimi úplne zhoršia, a tak v takejto nálade sa dohodnú, že pôjdu podľa kompasu stále na juh, a že raz sa predsa z tohto lesa dostať musia. Po ceste nájdu woodoo bábiky z konárikov, lístia a trávy povešané po stromoch. Napätie sa stupňuje až po celodennom šliapaní ich dorazí skutočnosť, že sa vrátili na miesto, na ktorom už raz boli. Príde noc. Ráno zistia, že Josch zmizol. Pomaly ich chytá zúfalstvo, a tak vydaní napospas osudu sa poberú pre zmenu na východ. Opäť príde večer a tma, v ktorej ich zobudí Joschov krik, ktorý sa už typicky ozýva zo všetkých strán. Prebdiť zvyšok noci a ráno nájdu pred stanom balíček z drevok previazaný kúsokmi Joschovej košele. V nej nájdu kúsok mäsa, čo je posledný kliniec do rakvy. Ďalší deň zúfaleho blúdenia po lese a po ňom noc, kedy režisérka nahrá ospravedlnenie Joschovým, Mikeovým a svojim rodičom, že všetko, čo sa stalo, je jej chyba. A v noci sa opäť ozve tlmené nezrozumiteľné volanie. Vyberú sa za ním odhodlaní nájsť Joscha. Dorazia k ošarpanému dvojposchodovému paneláku uprostred lesa, kde nachádzajú po stenách otlaky detských rúk. A nasledujú volanie až sa legenda naplní pri najväčšom psychu...a...čo to...JEŽÍŠI!...AAAAA...TUC...

-bos-

Traja tupci v lese (Blair Witch project)

Reklamné tamtamy usilovne bubnovali a povýšili tento doteraz najúspešnejší nezávislý film (tržby za prvý víkend 29 mil. dolárov pri nákladoch 200 tisíc, pričom však režisér v rozhovore povedal, že majú ešte materiál na ďalšie dve tri pokračovania) na niečo úplne výnimočné a aj do našich krajov dorazili zvesti, že v USA sa k vstupenke dával sáčok na vracanie, pretože niektoré slabé žalúdky to nevydržali. Zvesti sú len zvesti, a tak som sa chcel presvedčiť na vlastné oči, či je film takým zázrakom. Nuž a žiadne grckanie sa nekonalo. Film je natočený ručnými kamerami v úsilí o hyperrealizmus. Nič nové na svete, už v začiatku 90. rokov v Rusku točili podobné filmy, kde umierali skutoční ľudia (samozrejme potom čo režisér zakričal stop už nevstali) a aj Američania priložili svoje polienko do ohňa, hoci nechtiac (Brandon Lee by o tom vedel povedať svoje). Talianky neorealizmus 60. rokov bol v podstate o tom istom (pozrite si Veľkú zranicu, stojí za to). Preto skúseného diváka nemohol film prekvapiť. A len tak mimochodom, o filme, ktorý sa tvári, že je skutočným záznamom z pásov zmiznutých osôb by nemali chodiť rozhovory s režisérom na MTV. Dej je priam rozprávko-vedecky jednoduchý. Idú traja filmári do lesa v Maine nakrútiť dokument o Blairskej čarodejnici, ktorá unášala deti a vraždila ich. V lese sa stratia a ... všetko. To by nebolo až také zlé, lebo to čo spackali dejom, vyrovnali na atmosfére, ktorá je pomerne znepokojivá (zdôrazňujem nie až tak aby vám prišlo zle). Lenže to čo mi skutočne zdvihlo adrenalín bolo jednanie hlavných hrdinov. Nielenže jednali ako úplní blbci (nie nepoviem vám čo robili, pretože by ste prišli o 90 percent deja), ale aj stále filmovali. Úprimne povedané keby mi išlo o život určite by som so sebou na pochode lesom nevláčil kameru aj s niekoľko kilogramovými batériami, hoci by stála aj milióny. No keby nefilmovali, tak by sa film nemohol tváriť tak nezávislo. Takže sumárum: Tamtamy zlyhali a z kultu sa vykľul „iba“ nadpriemerný a pomere rozrušujúci film. Či v časoch keď je privlastok americký pri filme nádvahou málo alebo nie posúďte sami.

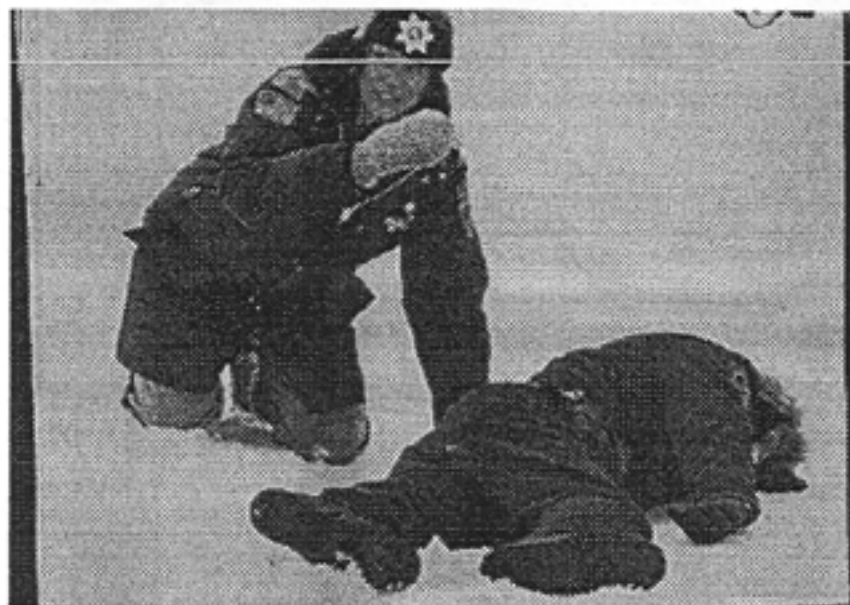
-tino-



Auture de minuit

S jedným mojím konzumným priateľom som sa vybral na tento film, aby som mu rozšíril obzor, no on príliš nadšený nebol. Bol to francúzsky film zo šesťdesiatych rokov o čiernom jazzovom saxafonistovi Daleovi Turnerovi, ktorého doba slávy zapadla prachom a on sa vracia ako alkoholik do Paríža, aby si zaspomínal na mladosť pri vystupovaní v klube Blue note. Jeho život je už ako starý kolotoč. Pije, potom hrá v klube, no peniaze si necháva jeho domáca, vraj aby nemal začo piť, no on potom zas pije, a tak sa to pomaly točí. Jeden daždivý večer sa pri vetracom okne pristaví jeden chlapík, ktorému sa Daleov jazz veľmi zapáči, no nemôže ísť dnu, lebo na to nemá, a tak v tom daždi čupí a počúva. Doma ho však čaká jeho dcéra, ktorá sa bojí a nevie zaspáť kým nepride. Keď skončí koncert Dalea odvádzajú domov zatiaľ čo na druhej strane ulice stojí nerozhodný chlapík, ktorý by za ním rád šiel, aby prehodil slovo o tej božskej muzike, no nemá odvahy. Dale je typický černošský jazzman, vysoký, flegmatický starší chlapík s príjemným nízkym chrapľavým hlasom. Málo rozpráva, no keď hrá povie všetko. Až jedného dňa sa zoznámia a vyberú sa na pivo. Začnú byť priateľmi a Lady Francis /ten chlapík/ dostáva Dalea z alkoholizmu. Dale sa k nemu presťahuje a už začína dostávať aj svoj honorár. Všetko je to poprepájané jazzovými vystúpeniami a jazzom z 50. a 60. rokov. Dale odchádza do New Yorku a umiera. Film sa končí koncertom na jeho počesť a jeho slovami, že dúfa, že sa dožije ulice Dukea Ellingtona a iných slávnych jazzmanov a možno aj ulice Dalea Turnera. Je to film o jazze je to jazz vo filme. Má typickú jazzovo-bluesovú atmosféru, hoci smutnú, ale zázračne veselú. Bol natočený podľa skutočných zážitkov, postáv a udalostí.

Fargo



Zaujímavý, chladný film, o tom ako všetko so všetkým súvisí a ako sa z malého svinstva môže stať obrovská kopa mŕtvych. Totižto istý americký obchodníček William H. sa dostane do menších finančných ťažkostí, no jeho zazobaný svokor ho nemá rád a peniaze dáva len jeho žene a synovi, a tak sa v jeho big mac hlave zrodí nápad. Je typické chladné popoludnie, keď sa do domu vlúpu dvaja gangstri, aby uniesli jeho ženu, ktorá v telke sleduje teleschoping. Únos je to nadmieru netradičný. Konečne sa Carolovi a Grimsrudovi podarí ženu zviazať a dostať do auta bez ešpézetky. Šinú si to zasneženými minessotskými pláňami, keď ich v noci dobehne policajť zvedavý na pôvod auta., v ktorom sa naša podarená dvojica vezie. Menší a srandovne

vyzerajúci Carl svojmu nemému, natvrdlému, ale veľkému kumpánovi tvrdí, že všetko vybaví, no situácia sa vyhróti, a tak prvá obeť prichádza dosť drasticky o život. Ale čo s mŕtvolou? Kým ju ťahajú z cesty objavia sa dvaja nešťastníci, ktorí o pár minút ďalej prichádzajú o to najcennejšie. Pomaly sa nám to rozbieha. Zatiaľ sa Williamov švagor dozvedá o únose a cez Williama aj o tom, že únoscovia chcú milión dolárov bez účasti polície a výhradne cez Williama. Na scénu nastupuje ďalšia postavička, a to tehotná šerifka Marge, ktorá začne Williamovi robiť problémy. Ten však vymyslí projekt, ktorý by mu mohol vyniesť potrebnú sumu, no narazí na americký systém, čiže veľké zkorumpované svine biznisu, ktorí mu projekt zoberú a nabalia svoje vrecká. Zhodou okolností je to jeho švagor a jeho obchodný spoločník. William prichádza aj o svoje peniaze, ktoré mal dostať prostredníctvom únosu, keďže únosom sľúbil len pár desiatok tisíc zo spomínaného milióna a keďže jeho švagor berie spravodlivosť do svojich rúk a vyberá sa s výkupným na miesto výmeny. Stretne sa s Carlom, ktorý sa našťve, keďže počítal s prítomnosťou Williama a nie akéhosi starého nervózneho pána, ktorý ho navyše postrelí do tváre. Starý pán napokon prichádza o život niekoľkými výstrelmi. Naštvaný Carl s kufrikom, v ktorom je oveľa viac ako čakal, odchádza z miesta činu. Zúfalý William už len nachádza zastreleného vrátnika na platenom parkovisku, cez ktoré prešiel Carl idúc od jeho švagra. Keď celý zakrvavený Carl zisťuje obsah kufrika pridržajúc si hygienické vreckovky na tvári úplne nasiaknuté krvou napadne ho, že si bonus nechá, že si ho zakope do snehu neďaleko cesty a aby nezabudol kde, zapichne si tam lopatku, pričom zanechá fakt nenápadnú krvavú stopu. Po návrate do chaty, kde ho čaká flegmatický

Grimsrud aj s unesenou ležiacou na zemi priviazanou k stoličke sa poháda so svojim kolegom, ktorého jediný argument je sekera v Carlovej hlave. Grimsruda nenapadne nič iné len telá dvoch mŕtvych rozdrviť v drviči na drevo pričom zakryje všetky stopy len pri tom zašpiní takých šesť bezvýznamných metrov štvorcových bielučkého snehu krvou. Kým sa trápi pri práci s Carlom chyti ho šerifka Marge, ktorá filmu dodáva dodatočnú morálnu hĺbku úvahou o tom, že nerozumie tomu, že zomrelo sedem ľudí kvôli peniazom. Film kypí zvláštnou brutalitou, živočíšnosťou a čiernym humorom. Odzrkadľuje americkú spoločnosť a životný štýl. Vraždenie ukazuje takmer ako normálnu bežnú vec, po ktorej sa ideme najesť do najbližšieho fast foodu a pre ostatných ide život ďalej. Je to dielo bratov Coenovcov a je zaujímavé skutočnosťou, že je natočené a venované obetiam tejto skutočnej udalosti, ktorá sa odohrala v roku 1987 v Minnesote. Na tomto filme som bol spolu s mojím konzumným priateľom, ktorému sa film páčil.

IGOR CHAUN

Jedného dňa som si len tak sedel v kresle a pozeral televízor, pretože som mal slabú chvíľku a verte či nie, zrazu som prepol na tv naša, pretože tá chvíľka bola fakt slabá.

Ale čo sa nestalo, niekto nado mnou zasiahol a ja som tak mal možnosť vzhliadnuť videozáznam Igora Chauna, s ktorým vyhral školskú súťaž na filmovej akadémii v Prahe. Ostatní spolužiaci sa trápili so scenárom, zháňaním zabehaných hercov, kameramanov a tak, no Igor len

jedného dňa, keď ho prišla navštíviť jeho mutter a priateľ Michal a termín odovzdania prác sa už nezadržateľne blížil zobral

kameru a natáčal. Natáčal svoj rozhovor s matkou, ktorá bola nespokojná s tým ako Igor žije, no on jej niekedy až drzo oponoval, no celé to vyvolávalo chvíľami úsmev až smiech. Michalov autentický scenár sa skladal s obmien veti: "Igore ty seš na dne." poprípade: "Igore ty seš magor." a tak. Zabávná situácia nastáva, keď sa matka opýta, prečo sú zatahnuté

závesy, že kedy sa tam pilo. Igor však upresňuje dôvod zatahnutia závesov a čiže, že sa u ňho tancovalo naho. No lenže matka hneď s ustarosteným výrazom vraví, že cez tú skulinu im bolo vidno práve tie časti tela. A Igor reaguje, že im išlo o tváre, aby nevideli ako sa pri tom tvária. Matka chce od neho počuť, že to nie je pravda, ale Igor si stojí za svojim a ešte dodá, že to Michal, na ktorého sa jeho matka stále obracia, že aký on je dobrý oproti Igorovi, že už nepije, že on ho prvý vyndá, a že oni mu aj vravia, že aspoň nech si slipy nechá, ale on nie. A nastupuje Michal so svojou okridlenou vetou. Zaujímavé je, že neprestajne ako Igor vedie rozhovor s fotografovaným objektom nastávajú zaujímavé scény a celé sa to končí, keď dorazí pijácka parta a vyvrcholením je, že matka sa k nim pridáva, rozpráva sa s nimi a smeje sa. Tento film ma zaujal a takýto zaujatý som si povedal, že toho o tomto režisérovi zistím viac. O niekoľko dní nato som opäť na inkriminovanej našej tv stanici vzhliadol rozhovor s Igorom Chaunom, ktorí tam hovoril o svojich aktivitách týkajúcich sa akcie v Čechách "ďakujeme odídte", ktorá je apelom na súčasných českých politikov, aby odišli. Potom premietli jeho krátky film Najcennejší klenot, ktorý bol pôvodne reklamou na jeden investičný fond v Ruskej federácii, ktorý skrachoval. Potom ako Igor natočil túto reklamu, ktorá mimochodom stála poriadne peniaze, nahovoril si vlastný text, aby tento filmik nadobudol duchovnejší rozmer. Prezентuje tam svoju životnú teóriu, že telo je len schránkou, a že zmyslom života nie je život sám, ale dosiahnutie všeobecného poznania, akejsi rovnováhy, osvietenia. Ďalším jeho filmikom je film Siláci, kde Igor realizuje myšlienky slabších, ktorí sú nezmyselne utláčaní silnejšími chudákmi. Útly mestský chlapec príde s priateľkou do hostinca na bicykloch a odíde na záchod, ktorým je kadibudka vedľa hostinca. Medzi tým výjde aj jeden chlap, ktorý stretne nášho hrdinu a núti ho, aby udrel do dveri kadibudky a vyhráža sa mu, že ak to neurobí zabije ho. Napokon sa postaví za dvere, aby nášho hrdinu motivoval. Náš slabučký hrdina však nemá odvahu ani rozvahu, a tak mu do oka padne neďaleký krompáč, ktorým dvere rozmláti aj s chlapovou hlavou. V skutočnosti by to asi dopadlo inak, ale vo



filme sa dá urobiť aj to, čo robíme len vo svojich myšlienkach. Omyl doktora Horna je ďalší Igorov film o psychickej sile ľudí a o tom, že ľudia ju nevedia využívať pozitívnym smerom. Ide o to, že doktor Horn zorganizuje televíznu akciu, v ktorej budú vysielat' niekoho, kto utrpel zranenie a ľudia sa budú sústrediť, aby sa dotýčny uzdravil. A potom ako odvisielajú jeho ženu v kožuchu pred rodinným domom sa doktor Horn plný entuziazmu vyberie do nemocnice, aby zistil ako sa darí pacientovi. Môžete hádať ako sa mal aj keď mal veľkú šancu na prežitie. Posledný film, ktorý som od Igora vzhliadol bol trojdielný dokument o ceste do Indie, ktorý sa dal zadarmo vzhliadnuť vo filmovom klube Galéria. Bol to zo začiatku výborný film z Indie, no postupom času, akoby sa Igor zamotával do vôní obrazov a zvukov až napokon úplne ovplyvnený duchovnými myšlienkami nás nabáda na budhizmus. Ale tak či tak to bol veľmi zvláštny film, po ktorom mi bunda páchla od nejakých zvláštnych bylínok a spálených mŕtvych. Igor je mladý chalan, ktorý prekonal obdobie alkoholizmu a teraz nachádza svoju pravdu.

the flew over the cocoos nest



Tento počín Miloša Formana by som ideovo prirovnal k Pink Floydáckemu The wall, pravdaže nie čo sa týka stránky formálnej a určite by som ho nestotožňoval úplne, no hlavná idea oboch filmov spočíva v stenách, ktoré majú ľudia v hlavách, a boji proti nim. Príbehovo ide o to, že na jednu psychiatriu v Amerike privezú Jacka Nicolsona alias McMurphyho, ktorý v tomto filme podáva úžasný výkon, škoda len, že takúto perfektnú reputáciu si takýto človek dokáže pokaziť jedným posratým účinkovaním vo filme ako Mars útočí. Ale odbočil som od témy. Takže on sa dostane medzi bláznov a má byť určitý čas pozorovaný, či je skutočný blázon, alebo len simulant. Dostane sa do skupinky excelentne vykreslených typov bláznov, ktorí žijú v tomto ústave ako personifikovaní obyčajní ľudia žijúci v obyčajnom systéme, podriadení, zdanlivo spokojní a podobne švihnutí. Snažia sa s nimi vychádzať úplne normálne a postupom času vychádza najavo, že nie sú oveľa väčší blázni, ako ktokoľvek z nás. Samozrejme, že v ústave sú aj úplne vygumovaní ľudia, ale aj oni možno boli obyčajní ľudia, ktorí skončili ako blázni kvôli zaujímavej terapii, ktorou liečili neprispôsobivých pacientov. Totižto im púšťali do hlavy elektrický prúd, a niektorým sa v nich aj pošpítali. Spomínaná skupinka má svoju sestru, ktorá s nimi vedie diskusie a stará sa o ich starostlivo naplánovaný denný režim. Samozrejme táto chorobná presnosť a plánovitosť nesedí nášmu hrdinovi, ktorý si postupne získava priazeň bláznov a spolu sa snažia meniť tento systém, ktorý im nijak nepomáha, skôr ich udržuje v pôvodnom stave, ba ho ešte zhoršuje. Vynikajúcim príkladom je, keď sa podarí do ústavu McMurphyho dostať svoje dve priateľky- prostitútky, z ktorých jedna sa páči koktavému utiahnutému mladému chlapcovi a McMurphy mu vybaví milovanie. Ráno, keď ho nájdu ostatní blázni a chvália ho, už ani nekocká a je so sebou spokojný, no keď sa to dozvie sestra ako stelesnenie chladnej, zakomplexovanej a hlúpej autority začne mu rozprávať, že je to zlé čo spravil, a či to má povedať jeho mame. Okamžite chlapec začne koktať a zamotáva sa do výčitiek svedomia, ktoré končia tragicky. Na čo vykypí zlosť v McMurphy a predpokladám, že aj v každom spravodlivo a ľudsky zmýšľajúcom človeku. Nakoniec sa dozvedáme, že ak sa postavíte proti systému, ten vás zabije. Jedinou nádejou sa ukazuje tichý, "nemý" Indián, ktorý mu na konci filmu uniká. Výborná snímka, emotívna, ľudská a zároveň reflektujúca jeden z najväčších problémov človečenstva.

-bos-

Diabol v hlave

Prečo sa meno Boris Vian nedostalo do našich čítaniek a učebnice literatúry? Odpoveď je jednoduchá. Ak by totiž radový žiak štvrtáčik listoval (nechtiac, prečo ináč by to robil) čítankou a prešiel by z profilu nejakého chudokrvného slovenského básnika na Vianov nespútaný a imaginatívny text, vypáľilo by mu to pravdepodobne značnú časť jeho už beztak strápeného mozočku. Síce by naše školy boli plné bezduchých zombíkov, ale čo by človek neurobil v túžbe po dobrej (a to tá Vianova je) literatúre.

Pretože osten jeho fantázie je skutočne veľmi ostrý, každý kto, či už svojprávne alebo nie, otvorí jeho knihu, riskuje svoje emócie, a keď si nedá pozor môže tiecť aj krv. Totiž jeho knižky majú základnú vlastnosť: nenechajú vás chladnými, preto sa o rizikách a vedľajších účinkoch poraďte so svojim lekárom. Buď si teda budete myslieť, že sú to najväčšie hovädiny na svete (ako moja mamka o *Pene dní* a Miro o zbierke *Mravenci*) alebo že sú to geniálne výplody šialenej mysle, ktoré vás nadchnú do konca života (ako ja a Jimi Hendrix o *Pene dní* a o *Mravencoch*). Nuž ale čo možno čakať od autora, ktorého najznámejšia kniha má názov *Napľuvem na vaše hroby* (napísal ju pod pseudonymom a v rámci kamufláže ju dokonca preložil do angličtiny s rozkošným názvom *I shall spit on your graves*).

Pre vyššie spomenuté je jasné, že Vian nebol za svojho života veľmi obľúbený. Svojou slobodymilosťou provokoval každý konzervatívny živel, a tak za svojho života ostal sám opľuvaný, ako tie hroby o ktorých tak nádherne vtipne písal. Prítom napísal jednu z najvtipnejších poviedok o vojne a o totalitnom systéme. Až ďalšia generácia však mala oceniť jeho morbidný zmysel pre humor a spoznať aj iné knižky než parodickú tetralógiu o potrhľom detektívovi (s ďalšími rozkošnými názvami ako *Všetci mŕtvi majú rovnakú kožu*, *Zabite škaredých* a *Oni to nechápu*).

Vian viedol nespútaný život, keď sa zviezol na bohémskej vlne konca tridsiatych a začiatku štyridsiatych rokov. Tento multitalent sa na chvíľu stal kráľom intelektuálneho podhubia, zo spórov vtedy vypúšťal kopy kvalitnej džezovej hudby a pozoruhodných literárnych textov. Svoje depresívnejšie zážitky aj z tohto obdobia potom vyjadril v knihe s príznačným názvom *Pena dní*. Predtým však bez použitia mikroskopu skúmal potravinový reťazec bytia v pubertálnej a vlastne svojej prvej skutočnej knihe *Verquin a planktón*. Jej hlavnou náplňou bolo násilie, džez a lepé devy.

Urobte si ale vlastnú predstavu o jeho písaní: *„Zalezli sme teda za tank, ja až nakoniec, pretože k brzdám tých krámu nemám žiadnu dôveru. Keď se jde za tankem, je to přece jenom pohodlnější člověk se nezaplétá do ostatných drátů a kuly padjí jako kuželky. Akorát se mi nikdy nezamlouvalo, jak tank mandluje mrtvolý a jak to přitom mlaská, ten zvuk si pak člověk ne a ne vybaví, ale v tý chvíli je hrozně typickéj.“* (poviedka *Mravenci* z rovnomennej zbierky) Dobré, nie?

Mať takéto veci v čítanke, hneď by bola na hodine zábava a nemuseli zvädzať krvavé boje s únavou.

Jeho knihy sú ampliónmi jeho myšlienok a života, stačí v sebe nastaviť tú správnu frekvenciu a bude vám fajn. Trochu sa zasmejete a trochu potopíte vo vodách depresie. Len pozor na ten planktón.

Václav Kaplický: Kladivo na čarodejnice

Malleus maleficarum – Kladivo na čarodejnice je meno cirkevného spisu z roku 1488, ktorý bol návodom na jednanie žalobcov v inkvizičných procesoch. Keď som bol podstatne menší, ihral tento názov na všetky moje mystické struny. Spájal som si ho z niečím veľmi zlovestným (pomohli tomu aj chaotické ukážky z filmu natočeného podľa tejto knihy od Kaplického, ktoré sa objavili v bývalej Federálnej televízii k nejakému videoklipu), s horiacimi hranicami a nárekom umierajúcich. Preto, keď som ju objavil v knižnici, ihneď som si ju požičal.

Kaplický bol v priazni komunistov hlavne svojím ľudovým zameraním a takým skoro socialistickým názorom. To je väčšinou dostatočný dôvod, aby bola kniha nečitateľná a zrelá na zber papiera. Kupodivu tejto knižke to vôbec nevádi. Autor síce niekedy upadne do mentorstva, no moralizuje o takom zle, že si sním schuti kopneme do tých škaredých zločinov, nech len prestanú mučiť nevinných a hlavne nech netýrajú pekné sympatické a hlavne nevinné devy. Inkvizitor Boblig je ukázkovo škaredý a hnusný, rovno by sme mu chceli napľuť do jeho prospechárskej tváre. A zas dekan Lautner je ukázkovo pokrokový a spravodlivý, prítom však aj dostatočne ľudský, s malými slabosťami, jednoducho aj jednorozec by mu fahol do lona keby bol opačného pohlavia. Udalostiam ešte sem tam prikuruje fanatický kňaz a lakomý mešťan. Karty sú rozdané a dráma môže začať.

Fanatický kňaz nevinnou príhodou spustí snehovú gufu z kopca a od okamihu, kedy chyti príležitosť za pačesy stamúci Boblig, už niet návratu. Postupne využíva slabosti a strach všetkých ľudí pre svoje ciele. Na mňa osobne zapôsobil to najviac, že sa mu vlastne nik nepostavil do cesty a vlastne tým dopustili celú tú strašnú tragédiu. Buď to bola lenivosť, alebo strach, alebo túžba po zisku, nik sa mu nepostavil, kým nebolo príliš neskoro. Totiž ten kto sa raz ocitol v spároč inkvizície vopred prehral. Veľmi autenticky líči Kaplický tú beznádej, akoby obvinených už vopred lámalo kolo osudu. Všetci sa nakoniec priznajú k čarodejníctvu a obvinia aj ďalších. Veď ich kruto mučili. Lautner zhorí aj so svojou švámou slúžkou v plameňoch. Ku cti zúčastneným na inkvizičných procesoch slúži aj to, že ich hrýzlo svedomie. Len škoda, že sa neozvali a Boblig utrel ústa až keď si obeť vyberal príliš vysoko.

Priznávam sa poctivo, bez zjavného duševného alebo fyzického nátlaku. Táto knižka nie je žiadne vysoké umenie! Je však veľmi sugestívna a pripútala ma k posteli na tak dlho, že som ju prečítal na jeden záťah. Howgh.

-tino-

Koniec sveta

„Vulkány v Indonézii vybuchli a zem sa zatriasla. Vytiekla z nej láva a zaplavila úrodné polia. Ľudia hynuli ako muchy.“

Jaro sa vystrel. *Takto treba začať? Nie je to príliš akčné? Prsty sa mu chveli. Toto boli jeho prvé riadky. Rozhodol sa dať si pauzu, pretože sa prestal sústrediť. S povzdychom vstal a šiel do kuchyne po šálku horúceho čaju. Aké je to písanie ťažké. Ja to ale dúfam zvládnem.*

Zem sa zatriasla. Dobrodružné knihy poskakovali na policiach, sklo sa krivilo a rozbíjalo na podlahe. Jaro skočil hrdinsky pod posteľ, dúfal, že to rýchlo prejde. A prešlo. Chvíľu ešte čakal, zem však ostala pokojná. Zapol televízor, nevedel sa dočkať čo na to povedia správy. Tie s pokojom hlásili, že niekde v Indonézii vybuchovali vulkány a menili ľudí na uhľiky. Celý svet sa z toho triasol.

Bol prekvapený. Srdce mu bilo ako splašený kôň, keď sa prstami dotkol kláves písacieho stroja. *Čo ak je to náhodou pravda a môžem všetko zmeniť? Písací stroj zarachotil a do papiera vyryl: „Budem bohatý.“ Stojí to zato aspoň skúsiť. Čakal, napätý ako struna, no nič sa nestalo. Čakal ešte chvíľu. Nič. Ja uverím každej hlúposti. Chvíľu rozmýšľal a potom pokračoval v písaní:*

„Robert Palmer stál neďaleko lávových polí a pomáhal evakuovať ohrozených ľudí. Ocitol sa tu úplne náhodou, vypätá situácia v ňom vyburcovala všetky jeho vnútorné sily. Zostalo ešte dievča, ležala v mŕlobách na zemi a trochu ďalej jeden muž. Musel sa rozhodnúť. Nakoniec si vybral dievča. Robert ju zdvihol a niesol v náručí až do bezpečia. Sledoval pritom nežnú krivku jej tváre.“

Teraz prestal a nechal svojej fantázii narásť krídla, až ho úplne opantala. *Na začiatku by bol Palmer zbabelý, potom pri výbuchu by to prekonal a dievča, ktoré zachránil by sa doňho zaľúbilo. Hej, to je dobré. Jaro sa rozveselil, mohol byť so sebou spokojný. Aké ľahké je písať poviedky! Nieкто zazvonil a prerušil tým jeho krehký tvorivý proces. Bol to poštár. Vyzeral unavene, určite mal plné zuby roznášania balíkov v taký nechutne teplý deň. Balík mal aj pre Jara. „Tu mi ho podpíšte.“ Podpisal. Zobral ho do obývačky, bol vzrušený. Kto by mi mohol poslať balík? Nevedel. Strhol z neho obal, bolo to od štátnej lotérie. Jaro sa nepamätal, žeby kupoval nejaké losy. Aj tak však vyhral dva milióny.*

Teraz už bol skutočne nervózny. Šek bol na skrinu pod knihami, poctivo ukrytý pred ženou, to len keby náhodou zavitala domov. Jaro sedel za písacím stolom a spamätával sa. *Ono to skutočne funguje! Rozmýšľal čo by mal vyťukať najbližšie. Napadlo ho niečo zlomyseľné. Na papieri sa zjavilo: „Chcem, aby mi umrela žena.“ Zháčil sa. Toto nie je dobré, síce sa rozvádzame, ale neprajem jej nič zlé. Rýchlo to prepísal. Čo ak sa to už nedá zmeniť? Chvíľu bol v rozpakoch. Určite sa bude dať. Pre istotu jej zavolať. V telefóne naňho vrieskala, lebo ju vyrušil pri dôležitej schôdzke. To ho presvedčilo o jej dobrom zdraví. S čistým svedomím sa teda naobedoval a potom si na chvíľu zdiemol.*

Zobudil sa približne o tretej popoludní. Rozlepil oči a šiel do pracovne pokračovať na svojej knihe. V sne sa mu prisnilo efektné zakončenie, keď by sa Palmer s dievčaťom objímali na ruinách letoviska. Bol tým úplne nadšený, vo sne to vyzeralo úplne super, akoby to bol iný svet, do ktorého sa na chvíľu dostal. Bolo by to aj dôstojné vyvrcholenie jeho diela. Sadol si na stoličku a uprel pohľad na písací stôl. Zbadal papier z predpoludnia, ten s nápisom „Chcem, aby mi umrela žena.“ Hoci bol nápis prepísaný a nič sa z neho nedalo poznať, všetko sa zrazu vrátilo a Jara premohli obavy. *Možno sa jej niečo stalo. Spanikáril. Druhý raz za tento deň sa ponáhľal k telefónu a vytočil jej číslo. Nechal ho zvonieť minútu. Zdvihni ho prosím. Dve minúty. Nikto sa neozval. Nosí ho stále so sebou. Žalúdok mu zvieral kľč. Muselo sa jej niečo stať.*

Nevedel, čo má robiť. Chvíľu len stál pri telefóne, premenený na živý stĺp. Potom sa roztriasol a s problémami sa uložil na pohovku. *Ja som ju zabil. Chvíľu sa snažil uvažovať trízvo a hneď ho to upokojilo. Prečo by mala byť mŕtva, keď len nedvíha telefón? Presne tak. Možno sa jej len pokazil. Takto sa ubezpečoval hodnú chvíľu, potom ho zas prepadla panika. Donútil sa napísať: „Chcem, aby žila a nič sa jej nestalo,“ napísal. Nič viac sa nedá urobiť. Teraz bol aspoň trochu spokojný a mohol odvrátiť pozornosť na svoj román. Chvíľu aj tak ešte sedel s roztraseným žalúdkom, potom sa to ale zlepšilo a mohol začať trízvo uvažovať, veď nič viac sa už nedalo urobiť. Cítil, že z románu môže byť niečo dobré. Musí však myslieť na to, aby mal švih, nech sa ľahko číta, presne tak ako romány v jeho knižnici. Prsty sa rozbehli po klávesoch písacieho stroja.*

„Položil ju do mäkkého piesku a chvíľu ju pozoroval. Veľmi rád by sledoval ako jemne dýcha, musel sa však venovať aj ostatným raneným. Pomáhal im kým neprišli prvé sanitky, potom to nechal na vyučených zdravotníkov. Nič viac sa nedalo urobiť. Ako tak tam sedel v blikajúcom svetle sanítiek, pripadal si nesmierne osamelý. Vtedy sa mu zjavili pred očami jej jemné krivky.“

Jaro bol nadšený. *Vydarila sa mi perfektná lyrická pasáž. Bol na seba nesmierne hrdý. Ešte sa musím trochu rozpísať a bude zo mňa skutočný spisovateľ.* Na teraz však s písaním prestal, lebo predsa len nechcel pokúšať múzy a v náhlivosti napísať niečo, čo by nedosahovalo predošlú úroveň jeho tvorby. Pripravil si chutnučké jedlo, šunku, syr a salámu a k tomu ešte lahodnú bagetku, zapol telku a strávil s ňou celý večer. Po skončení nočného filmu si ľahal do postele s pocitom dobre vykonanej práce. *Bol to vynikajúci deň.*

Mal som zvláštny sen. Snažil som sa kľučkovať cez prúdy žeravej lávy. Potilo sa mi celé telo a myslel som, že zomriem od horúčavy. Nevládzem. Tesne vedľa mňa ležalo pôvabné dievča, skoro ani nedýchalo. Bol som rád, že je posledná a chystal som sa ju zdvihnúť. Zbadal som však ešte jednu bezmocnú obeť, obklúčenú smrtiacou lávou. Tá mi kývala. Dúfala, že ju zachránim. Chcel som to urobiť, chcel som sa pohnúť, len telo mi štrajkovalo. Z posledných síl som zdvihol dievča a zamieril som s ňou do bezpečia. Tam som ju uložil do piesku a pozoroval ako dýcha. Zachránil som kopu fudí a zvládol to na výbornú.

Skoro ráno niekto energicky zaklopal. Nestačilo to, lebo Jaro spal veľmi tvrdo, a tak sa klopanie opakovalo ešte zo dvakrát. Nakoniec zvíťazil nad únavou a šiel otvoriť. Pred dverami stála v dotrhaných šatách jeho žena a triasla sa od zimy. Zhrozene na ňu pozrel. „Poď dnu,“ pozval ju ihneď. Vpotácala sa do chodby a ako prejav vďačnosti ho jemne pobozkala na krk. Bolo mu to celkom príjemné. Išiel po deku, cestou postavil už aj na čaj, nech sa poriadne zohreje. Ona si zatiaľ sadla do pohovky v obývačke. Prisadol si k nej, všimol si, že sa ešte stále trasie. *Čo sa jej mohlo stať?* Bol zvedavý ako vysvetlí svoj stav.

„Išla som práve z práce domov autom, len som si niečo zabudla, už ani nepamätám čo, keď mi jeden blbec v modrom Seate nedal na križovatke prednosť. Vrazil mi do auta z boku, akurát do dverí, kde som sedela. Všetko bolo také pomalé a ja som nebola schopná tomu zabrániť. Ďalej si už nič nepamätám, asi som upadla do bezvedomia.“ Pri týchto slovách sa napila čaju a Jaro ju pevnejšie stisol. *Určite je teraz v poriadnom šoku, je celá studená.*

„Zobudila som sa zavretá v tmavej úzkej miestnosti. Až neskôr som sa dozvedela, že to bolo v mámici.“ Opäť sa napila horúceho čaju a utrela si slzy, čo jej stekali po licach. Ďalšie slzy sa jej však vyhmuli z očí, ona si to ale nevšimla a pokračovala ďalej: „Neviem ako dlho som tam ležala. Myslela som, že zomriem. Bol tam strašný chlad. Nejak sa mi však podarilo rozkopnúť dvere chladiaceho boxu. Mala som šťastie, lebo západka bola pokazená. Nebyť toho, asi by som tam ležala doteraz.“ Jaro v sebe cítil nejakú veľkú zmenu, odniekadiaľ sa v ňom nabrala sila, držal svoju ženu v pevnom objatí. Aj ona zbadala ten rozdiel. *Toto nie je môj muž. Zmenil sa.* „Rada by som si šla ľahnúť. Dnes toho bolo na mňa priveľa. Pôjdeš so mnou?“ Pozrela mu do tváre a videla v nej iného, rozhodnejšieho človeka. „Hej pôjdem,“ povedal ticho. Zdvihli sa. V spálni sa vyzliekla, dlho Jaro pozoroval jej súmernú a ešte mladistvú postavu. *Aká je krásna.* Zobliekol sa aj on a potom sa spolu dlho a vášnivo milovali.

Prvý sa zobudil Jaro. Prstami jej opisoval na chrbte maličké kruhy. Úplne zabudol, čo sa stalo nadržanom, teraz sa cítil skoro ako cez medové týždne a ani si doteraz nevšimol, že sa mu žena podobá na to dievča z románu. V končekoch prstov pocítil zvláštny pocit. *Nejaká je studená.* Pritisol sa k nej a vášnivo ju objal. Z tela sa jej však šírila chlad, nakoniec sa dostal aj do poslednej Jarovej bunky. Striaslo ho. *Čo sa to deje?* Pozorne ju sledoval a až teraz si to všimol. *Veď ona nedýcha!* Zachvátila ho panika, rýchlo jej priložil ruku na krčnú tepnu a hľadal pulz. Nič nenašiel. *Vyplnilo sa to. Preboha!* To ešte nič neznamená. *Niekedy predsa ani sebe neviem nahmatať pulz a aj tak žijem.* Svojimi pohybmi ju prebudil.

Otvorila oči a prvé čo uvidela bola jeho zdesená tvár. „Čo sa stalo?“ opýtala sa. Jaro neodpovedal, len sklopil oči. Bolo vidieť že sa trasie. „Čo ti je?“ „Ty žiješ.“ „Jasné že žijem, veď som tu pri tebe.“ „Ale si mŕtva,“ povedal to tak presvedčivo, žeby mu skoro uverila. „A ja som ťa zabil. Napísal som to.“ Z očí mu vyhli slzy a zvalil sa na posteľ. „Prepáč mi, prosím ťa.“ Nevedela pochopiť o čom to hovorí. Na chvíľu si však pozorne všimla pozorne svoje telo. *Veď ja nedýcham!* Zachvátila ju panika. Ihneď si siahla na zápästie. Nič však nenahmatala. Zúfalo pozrela na Jara. Ten smutne pozeral do prázdna, zrazu sa mu však tvár rozjasnila. „Mám nápad. Malo by to vyjsť.“

Sedel za písacím stolom. Žena stála nad ním, úplne vypnutá, myseľ jej odmietala prijať tú hroznú pravdu. Jarove prsty sa dali do pohybu. Napísal: „Nech sa to, čo sa stalo odstane a nech je moja žena stále živá.“ „Teraz by to malo vyjsť.“ Venoval žene zúfalý pohľad. Ona sa od neho odvrátila a sama si sadla za písací stôl. *Je to strašný slaboch. Vôbec sa nezmenil.* Všimla si jeho drobné úryvky z románu. Jaro ju dychtivo sledoval, celý vzrušený, čo na ne povie. Na tvári sa jej zjavila zlomyseľná grimasa. *Pomstím sa mu za to.* Bol z jej reakcie trochu sklamaný, čakal nadšenie. Zrazu zbadal, že aj ona niečo napísala, rovno pod Jarov pokus o napravenie situácie. Vstala a strčila si papier do vrečka. Zmocnilo sa ho podozrenie. „Čo si tam napísala? Hm, čo?“ Viac už toho nestihol povedať.

Pod nohami mal piesok, zem sa triasla. Láva už bola nebezpečne blízko a odrezala mu ústupovú cestu. V diaľke zbadal mohutnú postavu, ktorá sa nebojácne vyhýbala prúdom lávy. Bol to určite Robert Palmer. Teraz zbadal aj Jara. Pri nohách mu ležala žena, on ju zdvihol a niesol ju preč. *Veď on sa ešte vráti a zachráni ma. Zachráni ma.* Jaro si všimol, že prúd sa stále približuje a on už o chvíľu nebude mať kam ustupovať. *Toto nemôže zvládnuť ani Robert Palmer.*

Úvahy o ničom

Úvaha prvá: O topení snehu

Vyšiel som z dveri a pokojným krokom som zamieril do záhrady. Pes v kletke už skučal, nevedel sa dočkať, kedy ho už konečne pustím, nech si aj on môže pobehať na čerstvom vzduchu. Ten však veľmi čerstvý nebol, lebo bolo cítiť kurín z vedľajšej záhrady. Dalo sa to ale vydržať.

Pes vyletel ako raketa, uši mu len tak viali. Niekedy vtedy sa vo mne zjavilo semienko tejto úvahy. Všimol som si, že sneh kde chodím je viac roztopený ako tam, kde som (a ani môj pes) nešiel. Som ja ale bystrý pozorovateľ, čo. Po chvíli však pribehol ten nešťastný pes a dožadoval sa každodennej dávky jedla. Jednoducho som mu nemohol nevyhovieť. A tak musela táto náročná úvaha ustúpiť pred brutálnou silou slintajúcej papule.

Papufa sa teraz napchávala akoby šlo o najdôležitejšiu večeru v celom jej živote (a pravdepodobne aj išlo). Chcel som sústrediť všetky svoje myšlienky na rozumovú činnosť, verte mi, nedalo sa. Snažil som sa veľmi, no ale kto počul zvuk o dušu vodu chlípajúceho psa, ten môže potvrdiť, že neexistuje väčší rozrušovač nervovej sústavy (snáď len Pali – brušná tanečnica).

Pes prestal a ono to v pohode prišlo. S jasnozrívym pohľadom zaboreným do snehu som odhaľoval vnútorné súvislosti vesmíru. Chvíľu mi to síce trvalo, ale prišiel som na toto: Keď zoberieme, že z konštantnej plochy snehu sa pri otepľovaní stráca konštantné množstvo chladu, tak je problém vyriešený. Prestaň! Práve chytil zmrznutú myš a nesie ju v papuli do budy. Sakra, musím mu ju vybrať. Fuj! Debill! Späť k úvahe. Totiž ak do snehu stúpime a stlačíme ho, zvýšime tak jeho plochu a tým sa z neho stratí viac chladu, teda sa skôr roztopí. Ako sladkú odmenu za tento jasnozrívý záver záverov sa ku mne prihrnul pes a začal ma dychtivo oblizovať (keby len platilo no smint, no kiss). Začal mi pokorne dávať packu, akože je láskyplný pes, však ja viem čo je za tým. Chce len tú myš, hajzel. Teraz na mňa robí smutné psie oči (už chápem prečo sa to tak volá), snaží sa upútať pozornosť, veď ja nič, chcel som len trochu navyiac, to nie je nič zlé. No, už stačilo toho divadla. Dnu, zreval som, pes s nešťastným výrazom vbehol do kletky. Vrhol na mňa posledný pohľad, reku, že prečo si mi z kletky vybral takú lahôdku. Ja som však ostal neoblomný a zavrel som ho.

Vošiel som do dveri.

Slovo mesiaca

Bedminton - toto slovo sa vynorilo z tmavej diery zabudnutia počas jedného (mimočodom veľmi interesantného) rozhovoru s Ripom. Označuje šport pri ktorom sa dvaja blbci snažia chytať košík, ktorý im neustále odľukuje vietor (aspoň stále to u mňa tak bolo), často pritom pôsobia, akoby hrali pantomimu. Predtým som ho naposledy možno počul od vtedy desaťročnej šušfavej sesternice, ktorá ma chcela zlanáriť z pohodlia babkinho gauča. Pri pohľade na Ripa som zažil obrovské deja-vu, totiž je len ryšavý a nemá dlhé copy, ináč to sedelo. Na chvíľu som sa ocitol v dobe, keď si mama a teta robili plány, kto bude stáť na toaleták a kto vajíčka, potom večer sa na obrazovke často zjavila hviezdička. Hm, musel som ísť spať.

Takéto slová ako bedminton sú v skutočnosti veľmi dôležité, sú spojivom s minulosťou, oveľa príjemnejším ako fotografie, ktoré sa časom roztečú. Zobrať nám ich nemôže nič, iba senilita.

-tino-

pozvanie na čaj poézia to je niečo intímne skvele sa číta v tichom kúte	trochu svetla ukradnúť si z neba a cez lúče cítiť silu seba načas správnym smerom vykročiť	tak málo záleží na tom ako vyzeráme tak veľa zaváži čo dáme z hĺbky srdca viac ako oči povie dotyk dlane duše prestanú byť odmerané	kde sa stmieva vieš mňa dnes niekto zabudol mať rád vädnem no nikto ma nepolieva
nenúti hľadať dôvody	tak zodvihni stoličku dnes končí jeden zázrak z rozbehu mu mávni ponáhľaj sa žiť z lavice si vezmi do života ťahák tu aj steny veria že sa nestratíš	mesto hlási výpadok prúdu	nuž keď si prišiel trochu rozprávaj načo je dobrý srdcu prievan
jadro tvojej viery na víne opojné a občas zabudnuté		mesto plytvá svetlom a tak hoci je noc dovidím na mimovoľný úsmev tvojej tváre	nosiš v sebe múdrosť už mi dochádza na príťažlivosť sa nezomiera
čajik s príchutou náhody		košice mesto plytvá svetlom a tak hoci je noc dovidím na mimovoľný úsmev tvojej tváre	posledná ešte som nedozrela môj drahý mne dochádza všetko pomaly pravdu sa dozvedám len v ozvenách ktovie možno raz aj umriem posledná
na prahu máme v hlave zmätok ilúzií príazeň talizmanov na krku občas pocit že sme zablúdili a výhrady voči každej chvíli čo nás hádže pod zub životu	vраны pri upratovaní vypúšťam zo zožltnutej žiackej knižky vраны nebolo ich veľa ale vždy mi odzobali zo sveta	patríme si kým iný čas iné miesto iná láska nepríde	
aj keď máme reči viac než treba na osude to nič nemení ústupové cesty zmietol prievan nad smiechom sa neodkladne stmieva vraj prejdeme bránou dospelých	málo si pamätám ktorá ma za čo priletela raniť a vyčkať dnešok vysvitla byť správne odvetu	ak aj niekto prehrá ono ukryje nezradí ochráni ho v dave	slnodvrat dni sa miňajú láska tiež už mi nič nové nepovieš?
zodvihni stoličku dnes končí jeden zázrak z rozbehu mu mávni ponáhľaj sa žiť pošli letný úsmev všetkým známym tváram tým ktoré ti veria ktoré nezradíš	priestor kde som sa túlala keď ťa stínali záhrada potrebuje svetlé miesto nepošliapem viac jablká aj mňa niekto stína hľadá priestor	mesto jediné mlčky sálajúce nenechaj ma zhasnúť vysviet' mi nádej nadránom zahmleným zrakom vidím svetlá padať na chodník tma sa odkrýva nespoznávam deň padol si mi do oka keď proti šeru strhávam masku potrebujem ťa	koniec čakania slnko odbliká a tvoj tieň skostrbatie... vylovím pravdu z tvojich únikov: odchádzaš navždy no nenápadne čo tu povedať že sme sklamaní a že zacúvať nie je správne?
stáť na prahu to chce ničoho sa nebáť poodrážať piesok spred očí	pri svetle sviec pri svetle sviec	kamarát si bežný smútok vlažný kamarát s ktorým sa vláčim	po slnodvrate sama na zemi budem ti aspoň písať básne Lubica Gondol'ová

Humoristi

Už len toto slovo vo mne prebúda neuveriteľnú chuť po smiechu. Nie kvôli nepredstaviteľnému humoru, ktorý osoby tohoto pomenovania vytvárajú, ale práve kvôli tým osobám. Ak niekto pomenuje svoje povolanie ako humorista, v tom momente vyčerpal všetky vtipné nápady. Veď ak sa dnes pozriete na slovenskú humoristickú scénu, kde sa každý oslovuje slečna, či pán humorista, pričom krčovitě žartiky tretej triedy majú od humoru naozaj ďaleko, musíte od úplného vtipného vyčerpania až zaplakať. Niekedy úspešná humoristicko - satirická skupina, ktorá posledných pár rokov robila zlátaný humor sa dnes rozštiepila na ešte zlátanejšie zoskupenia, ktoré už s humorom nemajú naozaj nič spoločné. Na jednej strane ide o pokus intelektuálneho humoru, ktorý má svojskú perspektívu, i keď pri fenomenálnej a dovoľím si tvrdiť, jedinej komickej dvojici na Slovensku, Lasica a Satinský, bude len ťažko konkurencieschopný. Na druhej strane približovanie humoru najširším možným masám sa vymyká spod kontroly a ako tak kultúrny program sa stáva ľudovou veselkou s tromi osvedčenými vtipmi, chlapmi v ženských šatách a čoraz zväčšujúcim sa hudobným programom. Veselku z toho však nerobia zábavychtívi diváci, ale samotní protagonisti, ktorých humor je obmedzený len na politické dianie v našej krajine. Možno, že sa ľudia deväťdesiatdeväť krát na jednom vtipе zasmiali, ale pochybujem, že sa zasmejú aj stýkrát.

Elita?...

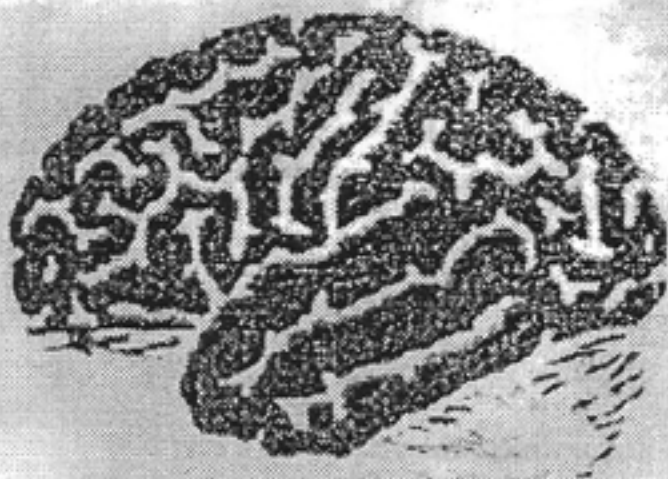
je pomenovaním smeru, skupiny, či štýlu, ktorý dominuje nad ostatnými. Dá sa hovoriť o elite kultúrnej, literárnej, spoločenskej. Je však miesto aj pre pojem; elita samozvaná. Toto pomenovanie sa väčšinou vzťahuje na skupinu ľudí, ľudí ktorí sú dostatočne presvedčení o svojich kvalitách, či už sa o nich uistia sami, alebo ich klame zvyšok samozvanej elity. Samozvaná elita spolčuje v širokom spektre rôznych ľudí, z rôznych sociálnych pomerov, rôznych náboženských vyznaní, či rôzneho názoru na súčasnú trip – hopovú slovenskú scénu. V základe však členovia tejto elity majú spoločné znaky. Charakter, myslenia, súbežnosť s módnym trendom v každom smere a samozrejme hlbokú dávku pokrytectva. Je mi až na zvracanie s ducha mladej generácie, ktorý na povrchu prejavuje ambiciózne ciele bez kritického prihliadnutia na reálny stav, avšak vo vnútri je to donekonečna sa zacyklujúci kolobeh tých istých, čím ďalej, tým viac fádnych aktivít, ktoré sa síce na začiatku zdali „cool“, „uletené“ a „brutálne“, avšak ich zovšednením rapídne strácajú na originalite a získavajú na agresivite. Nekonečné vyhlasovanie členov elity o sile ich spolku zapadáva do prachu popri stretnutí subjektov A a B, ktorí hodnotia svojich najlepších skupinových druhov C a D v tom najviac možnom negatívnom svetle, pričom subjekt A v tom momente prejavuje veľké sympatie k subjektu B, i keď vie, že o dvanásť minút ho bude ticho nenávidieť spolu s kamarátom C, ktorý rovnaký deň prežil s priateľom D. Samozvaná elita už na prvý pohľad vyzerá samozvane. Jej hlavný šoumen necíti nedostatok lacných, sprostých vtipov v každom momente, najväčšie zvíera, samozrejme kompenzuje veľkosť mozgu hlasným grganím a vkusným škriabaním si rite. Nežnejšia časť elity, až na výnimky, rozoberá módu, menej nežnejšiu časť a samozrejme nové skúsenosti, praktiky, či nové triky s dvoma kilogramami make upu. To všetko je pekné, raz, dvakrát, trikrát, ale ako sa vám zunoval Pascal a jeho cyklické programy, tak sa vám zunuje aj samozvaná elita. Ak ste sa až potiaľ nespoznali, tak ste vrchný šéf lokálnej samozvanej elity, a vaše miesto je neotrasiteľné. Ďakujem pekne za poskytnutý priestor, i keď nebolo nutné ho zaberat' takýmito sračkami.

bagette

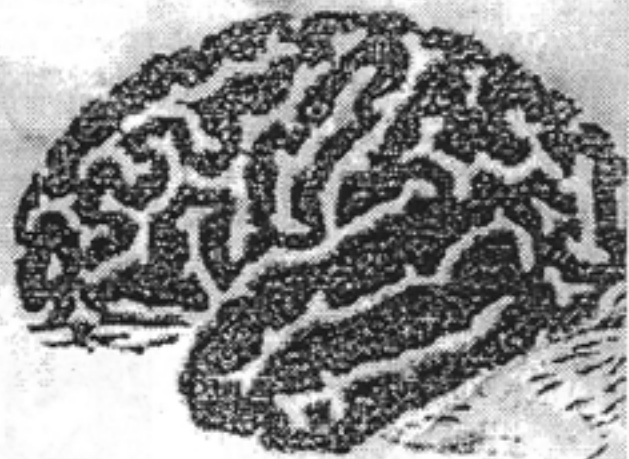
Nie je, a ani už viac nebude. Po týchto slovách vo mne čosi zomrelo. Dennodenný kontakt, vzájomné sympatie a zrazu krach. To mi pani bufetárka urobiť nemala. Veď čo už len mala proti krásnej, na niekoľko zahryznutí, najprv za dvadsaťpäť a potom za dvadsaťšesť korún štyridsaťcentimetrovej bagete. Deň čo deň som sa s ňou stretával na tom istom mieste pokiaľ som ju nezožral takmer aj s celofánom. Pochopte, že duch mladej generácie, ktorý vo mne prebýval sa musel pobrať do tela iného adolescenta, pretože u mňa nenachádzal živnú pôdu pre svoj rozkvet. Veď zľava plnená tatárkou, salámou a uhorkou a sprava šunkou a vajíčkom si musela získať srdcia mnohých generácií X, Y, CH a G. Po čiastočných problémoch, keď produkujúca firma nestihla toto rýchlojedlo dodávať na pulty po veľkých prestávkach a v stredu vôbec, 7. februára už nedodala nič. Odišla do večných potravinovopriemyselných lovišť a tajomstvo obojstrannej bagety si vzala so sebou... venujme krátku spomienku pre Her Majesty une petit bagette.....

-domček-

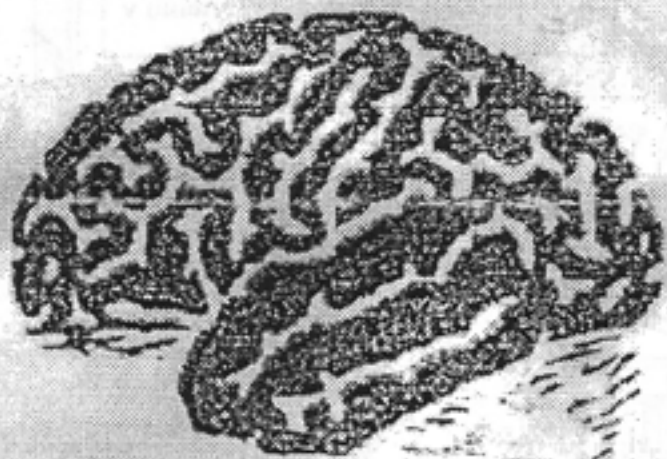




Európan



Ázijčan



Afričan



rasista

stop



rasizmu